

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 По1 7/13
дана 05.07.2013.године
Б Е О Г Р А Д

ОК злочиначко удруживање
недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 3 у
вези става 2 и члана 61 КЗ

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Посебно одељење, у већу састављеном од судија Зорана Савића, председника већа, Душка Миленковића – вршиоца функције Председника Апелационог суда у Београду, Мирјане Поповић, Милене Рашић и Наде Зец, чланова већа, уз учешће судијског помоћника Жака Павловића, као записничара, у кривичном поступку против **окривљених АА и др.**, због кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346 ставови 1 и 2 Кривичног законика и др., одлучујући о жалбама: Тужилаштва за организовани криминал, окривљеног АА1, његовог браниоца адвоката АБ1, браниоца окривљеног АА - адвоката АБ, браниоца окривљеног АА2 - адвоката АБ2, браниоца окривљених АА3 и АА4 - адвоката АБ34, браниоца окривљених АА5, АА6 и АА7 - адвоката АБ567, браниоца окривљеног АА8 - адвоката АБ8, браниоца окривљеног АА0 - адвоката АБ0, браниоца окривљеног ББ - адвоката БА, браниоца окривљеног ББ1 - адвоката БА1, браниоца окривљеног ББ2 - адвоката БА2, браниоца окривљеног ББ3 - адвоката БА3, браниоца окривљеног ББ4 - адвоката БА4, браниоца окривљеног ББ5 - адвоката БА5, браниоца окривљеног ББ6 - адвоката БА6, браниоца окривљеног ББ7 - адвоката БА7, браниоца окривљеног ББ8 - адвоката БА8, браниоца окривљеног АА6 - адвоката АБ6 и браниоца окривљеног ББ9 - адвоката БА9, изјављеним против пресуде Посебног одељења Вишег суда у Београду К.По1 бр. 197/10 од 05.07.2012.године, у седници већа одржаној у периоду од 04. до 06. јула 2013.године, којој су присуствовали: заменик Тужиоца за организовани криминал Драган Често, окривљени: АА5, АА3, АА4 и ББ5 и браниоци: адвокат АБ8 (за окривљеног АА8), адвокат БА7 (за окривљеног ББ7), адвокат АБ567 (за окривљене АА5, АА6 и АА7), адвокат АБ1 (за окривљеног АА1), који се по заменичком пуномоћју јавља и за браниоца окривљеног ББ5 - адвоката БА5, адвокат АБ2 (за окривљеног АА2), адвокат АБ34 (за окривљене АА3 и АА4 и АА9), адвокат АБ (за окривљеног АА), адвокат АБ0 (за окривљеног АА0), адвокат БА4 (за окривљеног ББ4), адвокат БА1 (за окривљеног ББ1), адвокат БА3 (за окривљеног ББ3), а у одсуству уредно обавештених окривљених: АА6, ББ3, ББ и ББ6, АА7 и АА2 (чији су се браниоци сагласили да се седница већа одржи без њиховог присуства) и АА9 (чији је бранилац адвокат АБ34 изјавио да повлачи предлог да исти буде обавештен о седници већа – службена белешка

овог суда од 04.07.2013.године), као и браниоца окривљеног ББ9 - адвоката БА9, браниоца окривљеног ББ6 - адвоката БА6 и браниоца окривљеног ББ - адвоката БА, дана 05.07.2013.године, донео је:

ПРЕСУДУ

ДЕЛИМИЧНИМ УСВАЈАЊЕМ ЖАЛБИ браниоца окривљеног ББ1 – адвоката БА1 и браниоца окривљених АА3 и АА4 - адвоката АБ34, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Посебног одељења Вишег суда у Београду К.По1 бр. 197/10 од 05.07.2012.године и то само у делу у коме су садржане одлуке о казнама на које су окривљени ББ1, АА3 и АА4 осуђени, тако што **Апелациони суд у Београду, Посебно одељење**, на основу **чланова 4, 42, 45 и 54 Кривичног законика**, окривљене **ББ1, АА3 и АА4**, са личним подацима као у првостепеној пресуди, због по једног кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 3 у вези става 2 КЗ, за која су првостепеном пресудом оглашени кривим, осуђује на казне затвора и то: окривљеног ББ1, применом чланова 56 и 57 Кривичног законика - у трајању од осам месеци, окривљеног АА4 - у трајању од једне године, у коју му је, сходно члану 63 Кривичног законика урачунато и време које је провео у притвору 3.10. до 13.11.2006.године, а окривљеног АА3, применом чланова 56 и 57 Кривичног законика – у трајању од десет месеци, у коју му је, сходно члану 63 Кривичног законика урачунато и време које је провео у притвору 3.10. до 13.11.2006.године, док се у преосталом делу жалбе браниоца окривљеног ББ1 – адвоката БА1 и браниоца окривљених АА3 и АА4 - адвоката АБ34, као и жалбе: Тужилаштва за организовани криминал, окривљеног АА1, његовог браниоца адвоката АБ1, браниоца окривљеног АА - адвоката АБ, браниоца окривљеног АА2 - адвоката АБ2, браниоца окривљених АА5, АА6 и АА7 - адвоката АБ567, браниоца окривљеног АА8 - адвоката АБ8, браниоца окривљеног АА0 - адвоката АБ0, браниоца окривљеног ББ - адвоката БА, браниоца окривљеног ББ2 - адвоката БА2, браниоца окривљеног ББ3 - адвоката БА3, браниоца окривљеног ББ4 - адвоката БА4, браниоца окривљеног ББ5 - адвоката БА5, браниоца окривљеног ББ6 - адвоката БА6, браниоца окривљеног ББ7 - адвоката БА7, браниоца окривљеног ББ8 - адвоката БА8, браниоца окривљеног АА6 - адвоката АБ6 и браниоца окривљеног ББ9 - адвоката БА9, **ОДБИЈАЈУ** као неосноване, а пресуда Посебног одељења Вишег суда у Београду К.По1 бр. 197/10 од 05.07.2012.године у неприначеном делу **ПОТВРЂУЈЕ**

Образложење

Пресудом Посебног одељења Вишег суда у Београду К.По1 бр. 197/10 од 05.07.2012.године, окривљени: АА, АА1, АА5, ББ0, ББ6, АА2, АА8, ББ2, ББ, ББ3, ББ8 и АА6 су оглашени кривим због по једног продуженог кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 3 у вези става 2 и члана 61 КЗ, а окривљени: ББ5, ББ4, ББ1, АА4, АА7, ББ7, АА0, ББ9 и АА3 због по једног кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 3 у вези става 2 КЗ, за која су, сходно члановима 4, 42, 45 и 54 КЗ, осуђени на казне затвора и то: окривљени АА - у трајању од 6 година, окривљени АА1 - у трајању од 4 године, окривљени АА5 -

у трајању од 3 године, окривљени ББ0 - у трајању од 3 године, окривљени ББ6 - у трајању од 1 године и 6 месеци, окривљени ББ5 - у трајању од 1 године и 4 месеца, окривљени АА2 - у трајању од 1 године и 6 месеци, окривљени АА8 - у трајању од 1 године и 6 месеци, окривљени ББ4 - у трајању од 1 године, окривљени ББ2 - у трајању од 2 године, окривљени ББ - у трајању од 2 године, окривљени ББ3 - у трајању од 3 године, окривљени ББ8 - у трајању од 3 године, окривљени АА6 - у трајању од 3 године, окривљени ББ1 - у трајању од 1 године, окривљени АА4 - у трајању од 1 године и 2 месеца, окривљени АА7 - у трајању од 1 године, окривљени ББ7 - у трајању од 1 године и 4 месеца, окривљени АА0 - у трајању од 1 године и 4 месеца, окривљени ББ9 - у трајању од 1 године и окривљени АА3 - у трајању од 1 године. На основу члана 63 став 1 КЗ, појединим окривљенима је, у казне затвора на које су осуђени, урачунато и време проведено у притвору и то: окривљеном АА5 - од 21.01. до 16.03.2009.године, окривљеном ББ0 - од 20.07. до 10.09.2010.године, окривљеном ББ5 - од 21.07. до 10.09.2010.године, окривљенима АА2 и АА8 - од 30.08. до 22.09.2006.године, окривљенима ББ8, АА3, АА6, АА7 и АА4 - од 13.10. до 13.11.2006.године, окривљеном ББ4 - од 13.02. до 14.03.2007.године, окривљеном ББ2 - од 13.02. до 12.04.2007.године, окривљеном ББ - од 02.10. до 03.11.2008.године и окривљеном ББ7 - од 19.06. до 14.07.2008.године. На основу члана 350 став 4 КЗ, од појединих окривљених су одузета путничка моторна возила и то: од ББ9 - марке “_”, типа “-”, рег. озн. _; од ББ - марке “_”; од ББ8 - марке _; од АА4 - марке _; од АА3 - марке _; од АА8 - марке _; док су од окривљених: ББ0, АА2, АА8, ББ4, ББ2, ББ, ББ8, АА6, АА4, АА7, ББ9 и АА3, одузети мобилни телефони и СИМ картице, ближе наведени у првостепеној пресуди. На основу чланова 91 и 92 став 1 КЗ и члана 538 ставови 1 и 2, те члана 541 став 2 ЗКП, одузета је имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела и то од окривљеног ББ8 - 150 евра, а од окривљеног АА3 - 300 евра. Такође, окривљени су обавезани да, у року од 30 дана од правоснажности пресуде, под претњом извршења, на име преосталог дела имовинске користи прибављене извршењем кривичног дела, у корист буџета Републике Србије плате: АА - 20.700 евра, АА1 - 7.500 евра, АА5 - 960 евра, ББ0 - 1.750 евра, ББ6 - 600 евра, ББ5 - 200 евра, АА2 - 650 евра, АА8 - 320 евра, ББ4 - 160 евра, ББ2 - 680 евра, ББ - 800 евра, ББ3 - 960 евра, ББ8 - 1.500 евра, АА6 - 1.150 евра, ББ1 - 40 евра и АА0 - 310 евра и то у динарској противвредности по званичном курсу на дан исплате. На крају је одређено да ће се о трошковима кривичног поступка одлучити накнадно, посебним решењем.

У ставу другом исте пресуде, окривљени АА9 и ВВ су, на основу члана 423 тачка 2 ЗКП, ослобођени од оптужбе да су 30.08.2006.године извршили по једно кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 3 у вези става 2 КЗ, при чему је одређено да трошкови кривичног поступка у односу на овај део пресуде, сходно члану 265 став 1 ЗКП, падну на терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

- заменик тужиоца Тужилаштва за организовани криминал, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се укине и предмет врати првостепеном суду на поновно

одлучивање, или преиначи у делу одлуке о казни и окривљенима изрекну казне затвора у дужем трајању;

- окривљени АА1, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да му се казна умањи;

- његов бранилац, адвокат АБ1, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о казни и одузимању имовинске користи, са предлогом да се укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, или пак да се преиначи у погледу казне, при чему је тражио да буде обавештен о седници већа;

- бранилац окривљеног АА, адвокат АБ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлука о кривичној санкцији и одузимању имовинске користи, са предлогом да се побијана пресуда преиначи и окривљени АА ослободи од оптужбе због кривичног дела из члана 350 став 3 у вези става 2 и члана 61 КЗ, или да се укине и предмет врати на поновно суђење, или пак да се преиначи у погледу одлуке о кривичној санкцији и одлуке о одузимању имовинске користи, те да се овом окривљеном изрекне блажа казна и обавезе на плаћање мањег новчаног износа, при чему је тражила да, сходно члану 447 ЗКП, буде обавештена о седници већа;

- бранилац окривљеног АА2, адвокат АБ2, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичним санкцијама и другим одлукама, са предлогом да се иста преиначи и овај окривљени ослободи од оптужбе због једног продуженог кривичног дела из члана 350 став 3 у вези става 2 и члана 61 КЗ, или пак да се укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак, при чему је тражила да њен брањеник и она, сходно члану 447 ЗКП, буду обавештени о седници већа;

- бранилац окривљених АА3 и АА4, адвокат АБ34, због битних повреда одредаба ЗКП, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији са предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати на поновно одлучивање, или преиначи и окривљени ослободе од оптужбе, или алтернативно - да им се смање изречене казне, при чему је тражио да се његови брањеници и он обавесте о седници већа;

- бранилац окривљених АА5, АА6 и АА7, адвокат АБ567, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлука о кривичној санкцији и одузимању имовинске користи, са предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлуку, а да се у односу на окривљеног АА7 донесе ослобађајућа пресуда, при чему је тражила да њени брањеници и она буду обавештени о седници већа.

- бранилац окривљеног АА8, адвокат АБ8, због битне повреде одредаба

кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о кривичним санкцијама и другим одлукама, са предлогом да се првостепена пресуда преиначи и овај окривљени ослободи од оптужбе због једног продуженог кривичног дела из члана 350 став 3 у вези става 2 и члана 61 КЗ, или да се укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак, при чему је тражила да буде обавештена о седници већа;

- бранилац окривљеног АА0, адвокат АБ0, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати на поновно одлучивање, или пак преиначи и овај окривљени ослободи од оптужбе, при чему је тражио да буде обавештен о седници већа;

- бранилац окривљеног ББ, адвокат БА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да се првостепена пресуда у делу који се односи на овог окривљеног укине и предмет врати на поновно суђење, или пак преиначи у погледу одлуке о казни тако што ће се истом изрећи блажа казна, при чему је тражио да његов брањеник и он буду обавештени о седници већа;

- бранилац окривљеног ББ1, адвокат БА1, због свих законских разлога, са предлогом да се првостепена пресуда преиначи и окривљени ББ1 ослободи, или пак да се укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, при чему је тражио да буде обавештен о седници већа;

- бранилац окривљеног ББ2, адвокат БА2, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о кривичним санкцијама и одузимању имовинске користи, са предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, или да се пак преиначи и окривљени ослободи или казни блажом казном;

- бранилац окривљеног ББ4, адвокат БА4, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се првостепена пресуда преиначи и окривљени ББ4 ослободи од оптужби, или да се пак укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, при чему је тражио да буде обавештен о седници већа;

- бранилац окривљеног ББ5, адвокат БА5, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање, или пак да се преиначи и окривљени ББ5 ослободи од одговорности, при чему је предложио да се његовом брањенику укине мера забране напуштања боравишта, као и да буду обавештени о седници већа;

- бранилац окривљеног ББ6, адвокат БА6, због свих законских разлога,

без формалног навођења жалбеног предлога, при чему је тражио да његов брањеник и он буду обавештени о седници већа;

- бранилац окривљеног ББ7, адвокат БА7, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се првостепена пресуда преиначи и овом окривљеном изрекне знатно блажа казна затвора, при чему је тражио да буде обавештен о седници већа;

- бранилац по службеној дужности окривљеног ББ8, адвокат БА8, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, или да се преиначи и окривљени ослободи, или пак да му се изрекне казна у краћем трајању;

- бранилац по службеној дужности окривљеног АА6, адвокат АБ6, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати на поновно суђење;

- бранилац окривљеног ББ9, адвокат БА9, због битних повреда одредаба кривичног поступка и погрешно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да се првостепена пресуда, у делу који се односи на овог окривљеног, укине, а предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, при чему је тражио да буде обавештен о седници већа и

- бранилац окривљеног ББ3, адвокат БА3, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о кривичној санкцији и одлуке о враћању прибављене имовинске користи, са предлогом да се првостепена пресуда преиначи и окривљени ББ3 ослободи од оптужбе, или пак да се укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак, при чему је тражио да његов брањеник и он буду обавештени о седници већа.

Одговоре на жалбу тужиоца Тужилаштва за организовани криминал поднели су: бранилац окривљеног ВВ - адвокат ВА, бранилац окривљеног ББ7 - адвокат БА7, бранилац окривљеног ББ6 - адвокат БА6, бранилац окривљеног АА8 - адвокат АБ8, бранилац окривљеног АА2, адвокат АБ2 и бранилац окривљеног ББ3 - адвокат БА3, у којима су предложили да се иста одбије као неоснована.

У поднеску Ктж.бр.7/13 од 18.03.2013.године, заменик тужиоца Тужилаштва за организовани криминал је предложио да се жалба ТОК усвоји, а да се првостепена пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или пак да се преиначи у делу одлуке о казни и окривљенима изрекну казне затвора у дужем трајању, а да се жалбе окривљеног АА1 и бранилаца окривљених одбију као неосноване.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа у складу са чланом 447 ЗКП, на којој је размотрио спис, заједно са побијаном пресудом и жалбама,

па је након оцене жалбених навода и предлога, као и предлога из одговора на жалбу, те предлога заменика тужиоца Тужилаштва за организовани криминал изнетог у поднеску Ктж.бр. 7/13 од 18.03.2013.године, нашао:

- да су жалбе браниоца окривљеног ББ1 – адвоката БА1 и браниоца окривљених АА3 и АА4 - адвоката АБ34 делимично основане и то у само делу који се односи на одлуке о казнама на које су осуђени окривљени ББ1, АА3 и АА4, док су у преосталом делу, као и жалбе: Тужилаштва за организовани криминал, окривљеног АА1, његовог браниоца адвоката АБ1, браниоца окривљеног АА - адвоката АБ, браниоца окривљеног АА2 - адвоката АБ2, браниоца окривљених АА5, АА6 и АА7 - адвоката АБ567, браниоца окривљеног АА8 - адвоката АБ8, браниоца окривљеног АА0 - адвоката АБ0, браниоца окривљеног ББ - адвоката БА, браниоца окривљеног ББ2 - адвоката БА2, браниоца окривљеног ББ3 - адвоката БА3, браниоца окривљеног ББ4 - адвоката БА4, браниоца окривљеног ББ5 - адвоката БА5, браниоца окривљеног ББ6 - адвоката БА6, браниоца окривљеног ББ7 - адвоката БА7, браниоца по службеној дужности окривљеног ББ8 - адвоката БА8, браниоца окривљеног АА6 - адвоката АБ6 и браниоца окривљеног ББ9 - адвоката БА9, неосноване.

Тако, неосновано се жалбама Тужилаштва за организовани криминал, окривљеног АА1, његовог браниоца адвоката АБ1, браниоца окривљеног АА - адвоката АБ, браниоца окривљеног АА2 - адвоката АБ2, браниоца окривљеног ББ1 – адвоката БА1, браниоца окривљених АА3 и АА4 - адвоката АБ34, браниоца окривљених АА5, АА6 и АА7 - адвоката АБ567, браниоца окривљеног АА8 - адвоката АБ8, браниоца окривљеног АА0 - адвоката АБ0, браниоца окривљеног ББ - адвоката БА, браниоца окривљеног ББ2 - адвоката БА2, браниоца окривљеног ББ3 - адвоката БА3, браниоца окривљеног ББ4 - адвоката БА4, браниоца окривљеног ББ5 - адвоката БА5, браниоца окривљеног ББ6 - адвоката БА6, браниоца по службеној дужности окривљеног ББ8 - адвоката БА8, браниоца окривљеног АА6 - адвоката АБ6 и браниоца окривљеног ББ9 - адвоката БА9, првостепена пресуда побија због битних повреда одредаба кривичног поступка.

Наиме, по налажењу овог суда, првостепена пресуда није захваћена битном повредом из члана 438 став 1 тачка 8 ЗКП. Постоје одређена одступања у чињеничном опису предузетих противправних радњи који је дат у изреци првостепене пресуде, у односу на чињенични основ из диспозитива оптужног акта. Међутим, када се изврши њихово суштинско поређење, јасно је да се првостепена пресуда односи само на лица која су оптужена и само на противправне радње и кривична дела која су предмет оптужнице, односно да се ради о истим инкриминисаним догађајима. Стога, супротно жалбеним наводима, првостепени суд изменама чињеничног основа није дирао у субјективни и објективни идентитет оптужбе, већ је само стилизовао изреку првостепене пресуде и фактички је уподобио чињеничном стању које је утврдио током доказног поступка, пре свега по питању времена и начина предузимања појединих радњи од стране окривљених, уз јасније и конкретније описе истих, а остајући у оквирима догађаја и кривичних дела из оптужног акта. Самим тим су неосновани и жалбени наводи да је првостепени суд предметним изменама прекорачио оптужни акт, пошто окривљенима није ставио на терет већи број,

или теже противправне радње од оних за шта их тужилац ТОК терети.

Такође, побијана пресуда није захваћена ни битним повредама из члана 438 став 1 тачка 11 ЗКП, нити из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП. Изрека првостепене пресуде је разумљива, није противречна сама себи, разлозима пресуде, ни стању у списима и представља супстрат утврђеног чињеничног стања. У образложењу првостепене пресуде су дати јасни разлози за сваки став и сваку тачку из изреке, при чему део образложења који се односи на чињенично стање и оцену веродостојности доказа, представља целину која даје одговоре на сва битна питања, значајна за правилно и законито одлучивање у овој кривичноправној ствари. Стога су у истом, супротно жалбеним наводима, дати одговарајући разлози о одлучним чињеницама и чињеничним закључцима, који су потпуно, логично и детаљно образложени, а овај суд их у потпуности прихвата. Осим тога, у побијаној пресуди не постоји противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа и исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника.

С'обзиром на то, побијана пресуда, по оцени овог суда, има прописани садржај, а задовољена је и форма коју закон налаже, при чему из исте јасно и недвосмислено произлази какви су закључци првостепеног суда, како по питању, времена, места и начина извршења кривичних дела за које су горе именовани окривљени оглашени кривим и у вези са тим да њихове радње, онако како су изложене у изреци побијане пресуде, представљају радње извршења кривичних дела (при чему су исте, као и кривица, на ваљан начин описане и правилно анализиране, индивидуализоване и конкретизоване), тако и по питању закључака да није доказано да су окривљени ВВ1 и ВВ извршили кривична дела која су им стављена на терет и да их због тога треба ослободити од оптужби.

Стога се у горе наведеним жалбама неосновано истиче да су у изреци и образложењу првостепене пресуде дати недовољни и неразумљиви разлози по питању појединих одлучних чињеница, јер је првостепени суд у побијаној пресуди о свим одлучним чињеницама дао јасне и довољне разлоге, при чему их је на одговарајући начин изложио (нпр. да ли су у конкретном случају илегални емигранти уопште страни држављани, места где су илегално улазили на територију тадашње СЦГ, постојања организоване криминалне групе, њеног организатора, свести окривљених о постојању исте, свом чланству и деловању у њој, као и у вези тога да је извршавање конкретних задатка у оквиру делатности исте узрочно-последично повезано са деловањем других чланова и усмерено на успешно остваривање крајњег циља због ког је група и организована, те због чега су поједини окривљени оглашен кривим и осуђен за продужено кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 3 у вези става 2 у вези члана 61 став 1 КЗ итд.). У побијаној пресуди су, супротно наводима из жалби, дати разлози где су наступиле последице предметног кривичног дела, пошто је исто свршено када лице недозвољено пређе државну границу, као и за то да су окривљени знали или могли знати да су у питању страни држављани који илегално бораве на територији Републике Србије.

Даље, по налажењу овог суда, првостепена пресуда се не заснива на доказима на којима се по одредбама ЗКП не може заснивати, нити на доказима

који су прибављени на начин који није у складу са одредбама ЗКП, тако да не садржи ни повреду из члана 438 став 2 тачка 1 ЗКП.

Наиме, члан 232 став 2 ЗКП, који је важио у време када су предузете конкретне мере надзора и снимања телефонских разговора и других комуникација, као и члан 504е истог ЗКП, између осталог прописују да истражни судија на писани и образложени предлог јавног тужиоца може наредити надзор и снимање телефонских разговора и других комуникација лица за која постоје основи сумње да су извршила кривична дела набројана у члану 504а у тачкама 1, 2 и 3 ЗКП. Самим тим је јасно у којој фази кривичног поступка су се предметне мере могле применити, пошто се у законском тексту наводи да је, као услов, довољно постојање "основа сумње". Даље, тада важећи члан 504љ ЗКП је прописивао да се, у односу на лица за која су постојали основи сумње да су сама или заједно са другим лицима припремала кривично дело организованог криминала, поред осталих мера (пружање симулованих пословних услуга, склапање симулованих правних послова, ангажовање прикривених истражника итд.), могле применити и мере из чланова 232 и 234 ЗКП, односно надзор и снимање телефонских и других разговора, или комуникација и др.. Тиме је поље примене датих мера проширено и на саму припрему било којег кривичног дела организованог криминала (а која су била одређена чланом 504а тада важећег ЗКП, у вези члана 2. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала).

Када се, у контексту напред наведеног, анализирају наредбе о тајном надзору телефонских комуникација у спису, као и законски основ, временски оквир, те кривична дела због којих су, у време доношења истих, у односу на окривљене постојали основи сумње, јасно је да су конкретни аудио записи телефонских разговора (а самим тим и транскрипти истих) прибављени у складу са законом, те да су неосновани жалбени наводи да се, због њихове неподобности као доказа, на њима не може засновати судска одлука. Наиме, мере надзора и снимања телефонске комуникације окривљених (из којих су предметни аудио записи и њихови транскрипти проистекли) су, у време када су предузете, биле потпуно законите, пошто су према окривљенима примењиване на основу наредби истражног судије надлежног суда које су, у моменту издавања, биле засноване на закону, јер су постојали основи сумње да се ради о кривичним делима организованог криминала, па је примењен члан 504љ у вези члана 232 тада важећег ЗКП.

Пошто приликом доношења датих наредби за надзор телефонских комуникација није прекршен закон, самим тим, по оцени овог суда, ни телефонски разговори окривљених нису снимани незаконито, тако да је правилан закључак првостепеног суда да се у конкретном случају ради о разговорима које су, сходно тада важећим прописима, надлежни државни органи Републике Србије могли да надзиру, а касније и да их употребе као доказ, посебно када се има у виду да су лица која су била под надзором и оптужена за кривична дела организованог криминала и што предметни снимци и њихови транскрипти ни за једно оптужено лице не представљају једине, или искључиве доказе.

Даље, неосновани су и жалбени наводи да су транскрипти снимљених

телефонских разговора сачињени супротно тада важећем ЗКП, јер посебне извештаје није сачинио истражни судија, већ служено лице МУП Р.Србије. Наиме, првостепени суд је правилно нашао да су снимци телефонских разговора из којих су предметни транскрипти проистекли, резултат примене мера из одговарајућих наредби истражног судије донетим сходно члановима 323 и 504љ тада важећег ЗКП, а да су, са своје стране, службена лица МУП која су те мере извршавала, била у обавези да истражном судији доставе снимке и посебне извештаје. Притом, транскрипти снимљених телефонских разговора су резултат одлуке истражног судије да се конкретни снимци, сходно члану 504з ставови 1 и 2 тада важећег ЗКП, у целини или делимично препишу, па чињеница ко је сачинио посебне извештаје уз њих, није процесна сметња, нити то може предметни доказ учинити незаконитим, како се то у жалбама бранилаца окривљених пледира.

Такође, овај суд је као неосноване оценио и жалбене наводе везане за недостатке у идентификацији лица која су била у телефонској комуникацији, због ненавођења броја телефона преко кога се врши комуникација. Наиме, првостепени суд је правилно имао у виду да члан 504з тада важећег ЗКП, није прописивао како се означавају саговорници, из чега је правилно закључио да, у време када су према окривљенима примењиване дате мере надзора, идентификација броја телефона саговорника преко кога је вршена комуникација није била нужна, тако да тај недостатак не чини да транскрипти, као материјални докази, буду незаконити.

На крају, нису основани ни наводи из жалбе окривљеног АА1 и његовог браниоца да првостепени суд није могао да користи као доказ снимљене телефонске разговоре овог окривљеног, јер су неки од њих слушани и у другим поступцима који су вођени против њега (конкретно у предметима КП 23/07 и КП 2/07). По оцени овог суда, а како је то правилно закључио и првостепени суд, основна наредба којом је одређен надзор и снимање телефонске комуникације овог окривљеног, донета је 28.07.2006.године под бројем Кри.Пов.П. 525/06. Међутим, иста је потом више пута допуњавана и проширивана, тако да је фактички везана за више кривичних поступака који су против окривљеног вођени. Последица тога је да су снимци појединих телефонски разговора и њихови транскрипти, иако су фактички проистекли из једне наредбе, коришћени у више различитих кривичних поступака, у којима су процесуиране противправне радње окривљеног. Стога је сасвим могуће да су неки од снимљених разговора из периода септембар – новембар 2006.године коришћени као доказ у другим поступцима вођеним против овог окривљеног, али то а priori не може довести до тога да се не могу као доказ користити остали снимци телефонских разговора овог окривљеног, који се односе на противправне радње процесуиране у овом поступку.

С'обзиром да није било места издвајању предметних доказа из списка, нису основани ни жалбени наводи да је првостепени суд преслушавањем аудио записа одређеног броја телефонских разговора, читањем њихових преписа и коришћењем истих као доказа на којима заснива своју одлуку, повредио одредбе кривичне процедуре, односно учинио битну повреду одредаба кривичног поступка.

Даље, нису основане ни жалбени наводи да налаз и мишљење вештака проф. др. ЕЕ није подобан као доказ.

Тако, у жалбама бранилаца окривљених се неосновано истиче да се првостепена пресуда није могла засновати на предметном вештачењу као доказу, пошто исто није спроведено у складу са законом, јер су током вештачења коришћени неспорни узорци гласова окривљених, који су прибављени супротно важећим прописима, због тога што окривљенима, пре него што су саслушани на главном претресу, није предочено да ће се снимци њихових исказа, као неспорни узорци њихових гласова, користити за потребе вештачења. Наиме, према стању у спису, окривљени су, пре саслушања на главном претресу, обавештени да се ток истог тонски снима, а такође су поучени о свим правима и дужностима које имају током главног претреса и упозорени у смислу члана 4 став 2 тачка 2 тада важећег ЗКП – да све што изјаве може бити употребљеног као доказ.

Даље, неосновани су и жалбени наводи којима се предметном вештачењу оспорава подобност као доказа, због лошег квалитета снимака неспорних узорака гласова окривљених који су коришћени. Наиме, вештак је у свом налазу (на страни 7) и у исказу који је дао на главном претресу, објаснио да су снимци гласова окривљених који се сматрају неспорним лошијег квалитета у односу на спорне снимке, јер су окривљени, приликом саслушања у судници, били доста удаљени од микрофона, али да исти нису захтевали употребу рачунарских софтвера (који обрадом снимка побољшавају његов квалитет), тако да је правилан закључак првостепеног суда да се не ради о јако лошим снимцима који би довели у сумњу налаз и мишљење вештака. Што се тиче жалбених навода који се односе на дужину трајања појединих снимака коришћених за вештачење, вештак је у свом налазу јасно навео да је само пар снимака по дужини и фонетском саставу гласова изговореног материјала било неподобно за вештачење, али да, у зависности од фонетског састава гласа, чак и неколико секунди снимка гласа (10-15) може дати маркер битан за мишљење. Стога је јасно да је вештак, супротно жалбеним наводима, и у квалитативном и у квантитативном смислу, имао довољно материјала за давање налаза и мишљења.

Такође, нису основани ни жалбени наводи којима се налазу и мишљењу проф. др. ЕЕ оспорава доказна подобност због методологије која је коришћена, са објашњењем да је циљно обрађивао само делове снимака да би утврдио сличности, а да би, у случају да је користио цео материјал, резултат био другачији. Наиме, вештак је у свом налазу и у исказу на главном претресу објаснио да је користио метод и поступак које користе и страни институти и вештаци - анализирао је комплетан материјал, па је помоћу рачунара, путем тзв. "тријаже", са снимака неспорних гласова издвојио основне карактеристике, а након тога, путем тзв. "супер тријаже", издвојио сегменте спорних гласова који су подобни за поређење са неспорним гласовима (што, по оцени овог суда, не значи да ће се, како се то у жалбама пледира, унапред утврдити сличност). Притом је дао и образложење да сваки говор - глас има биометријске карактеристике са бројним варијацијама, па и оним психоемотивне природе, да су у тзв. "комуникативном говору" све варијанте присутне, али да је, за разлику од тога, тзв. "неспорни глас" најчешће монотон, те да управо то и изискује "супер тријажу" и издвајање сегмената гласа који су истог психоемотивног нивоа, односно упоредљиви.

На крају, неосновани су и жалбени наводи којима се предметном вештачењу оспорава подобност као доказа, због тога што су у истом садржане и анализе из области лингвистике и фонетике, за које проф. др. ЕЕ, као професор Електро-техничког факултета који предаје на катедри за __, није регистрован, односно да је фактички вештачио у материјама за које није уписан као судски вештак. Наиме, по оцени овог суда, а како то правилно налази и првостепени суд, анализа говора, на коју се спорно вештачење у суштини своди, нужно изискује један интердисциплинарни приступ и знање, а не искључује ни могућност да вештак користи и помоћ стручњака других профила. Предметно вештачење јесте обавио проф. др ЕЕ, професор Електро-техничког факултета. Али, не могу се пренебрегнути чињенице да се ради о еминентном стручњаку који не само што на катедри за телекомуникације поменутог факултета предаје већи број предмета на редовним, мастер и докторским студијама, већ има и дугогодишње искуство из области говорне комуникације, која обухвата обраду говорног сигнала, препознавање језика, говора и говорника, синтезу говора, форензичко препознавање говора и говорника, патологија у гласу итд. Са друге стране, предметно вештачење и није из области лингвистике и фонетике, већ само у једном сегменту садржи анализе које су тако означене, при чему је првостепени суд правилно нашао да чињеница да проф.др ЕЕ није регистрован као судски вештак из тих области, не значи да он не располаже стручним знањем и искуством неопходним за анализу говора и са тог аспекта. Поред тога, у предметном налазу су садржане и акустичка и рачунарска анализа, које дају идентичне резултате као и спорне анализе, тако да, и када би се искључили резултати фонетске и лингвистичке анализе, то не би довело до другачијег закључак вештака. С'обзиром на наведено, као неосноване су оцењене и примедбе да предметни налаз није могао да се користи у делу у коме су предмет вештачења били гласови на албанском језику, јер вештак не познаје албански језик. Међутим, првостепени суд је правилно прихватио образложење вештака као стручњака - да сваки језик, па и албански, има своју артикулациону базу гласова, али да се у истој могу појавити и гласови из нпр. српске артикулационе базе, који су, ако су доступни, довољни за анализу, јер се њиховим поређењем може доћи до потребних резултата, без улажења у област лингвистике, посебно ако конкретна лица имају специфичне и препознатљиве гласове, карактеристичне по квалитету, боји, интонацији итд., као што то, по вештаку, имају окривљени АА и ББ2,

Поред наведеног, по оцени овог суда нису основани ни наводи из жалби да као доказ нису подобни, ни записници о испитивању албанских држављана у истражном поступку, а које је првостепени суд прочитао сходно члану 337 став 1 тада важећег ЗКП, јер постоји сумња како у идентитет испитаних лица - пошто у записницима нема констатације на основу чега је исти утврђен, тако и у веродостојност садржине исказа, односно сачињених записника - јер је њиховом саслушању, као преводилац, присуствовало лице које није стручно, због чега је те албанске држављане требало непосредно испитати на главном претресу у својству сведока.

Наиме, из списка произилази да су ти албански држављани у својству сведока испитани од стране надлежног органа у поступку који је спроведен у складу са процедуром коју прописује ЗКП, јер их је у редовном истражном

поступку испитао надлежни истражни судија, па постоји претпоставка да је, сходно члану 102 тада важећег ЗКП, пре непосредног испитивања, утврдио њихов идентитет и узео личне податке, те да је био у могућности да то провери нпр. увидом у лична документа, пасоше, сертификате и др.

Даље, на подобност предметних записника као доказа, не утиче ни околност да је испитивању албанских држављана, као преводаца, присуствовало лице које за то нема формалне школске квалификације. Наиме, првостепени суд је правилно закључио да испитивању не мора увек да присуствује стални судски тумач и да је у конкретном случају било довољно то што је истом присуствовало лице које је албанске националности и коме је албански језик матерњи, тако да потпуно влада тим језиком. Уз то, исти је положио и заклетву у смислу члана 95 став 3 тада важећег ЗКП и изјавило да ће верно пренети питања и одговоре учесницима у поступку. Поред свега тога, испитан је и у својству сведока, па су самим тим жалбе бранилаца неосноване и у делу којим се доводи у сумњу да је у предметним записницима верно пренет садржај исказа испитаних лица.

Уз све то, првостепени суд, супротно жалбеним наводима, читањем предметних записника није повредио начело непосредности, пошто се ради о законом дозвољеном изузетку, јер су у питању држављани Републике Албаније који су на територији тадашње СЦГ лишени слободе приликом илегалног преласка границе са Републиком Хрватском, јер би инсистирање на њиховом непосредном испитивању водило одуговлачењу поступка, пошто би обезбеђење њиховог присуства на главном претресу било знатно отежано, не само због компликоване процедуре позивања, већ и због чињенице да суд, у случају неодржавања, не би имао могућности да их принудно доведе.

Надаље, неосновано се жалбама Тужилаштва за организовани криминал, окривљеног АА1, његовог браниоца адвоката АБ1, браниоца окривљеног АА - адвоката АБ, браниоца окривљеног АА2 - адвоката АБ2, браниоца окривљеног ББ1 – адвоката БА1, браниоца окривљених АА3 и АА4 - адвоката АБ34, браниоца окривљених АА5, АА6 и АА7 - адвоката АБ567, браниоца окривљеног АА8 - адвоката АБ8, браниоца окривљеног АА0 - адвоката АБ0, браниоца окривљеног ББ - адвоката БА, браниоца окривљеног ББ2 - адвоката БА2, браниоца окривљеног ББ3 - адвоката БА3, браниоца окривљеног ББ4 - адвоката БА4, браниоца окривљеног ББ5 - адвоката БА5, браниоца окривљеног ББ6 - адвоката БА6, браниоца по службеној дужности окривљеног ББ8 - адвоката БА8, браниоца окривљеног АА6 - адвоката АБ6 и браниоца окривљеног ББ9 - адвоката БА9, првостепена пресуда побија првостепена пресуда побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Наиме, у тим жалбама се не указује на постојање неке чињенице, околности, или пак доказа који нису били цењени од стране првостепеног суда, а који би евентуално довели у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања, већ се износи сопствена оцена изведених доказа и одбрана, које је првостепени суд правилно анализирао и оценио, при чему је за своје закључке у вези са тим, дао јасне и логичне разлоге, које у свему прихвата и овај суд. Првостепени суд је, по налажењу овог суда, током законито спроведеног доказног поступка, извео

све потребне доказе, које је, као и одбране окривљених, потпуно и савесно анализирао и оценио (како појединачно, тако и у међусобној повезаности), па је правилно, свестрано и поуздано утврдио све чињенице и околности које су одлучне за исход ове кривичноправне ствари Предметна пресуда је стога резултат свеобухватне анализе процесног материјала и у њој су истинито и потпуно утврђене чињенице од важности за доношење законите и правилне одлуке, при чему из изведених доказа произилази да су окривљени: АА, АА1, АА5, ББ6, АА2, АА8, ББ2, ББ, ББ3, ББ8, АА6, ББ5, ББ4, ББ1, АА4, АА7, ББ7, АА0, ББ9 и АА3 учествовали у извршењу кривичних дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 КЗ, свако у време, месту и на начин како је то ближе описано у тачкама 1 до 17 изреке првостепене пресуде, док се, са друге стране из тих доказа не може извући поуздан закључак да су окривљени ВВ1 и ВВ извршили кривична дела из члана 350 КЗ, онако како им је то стављено на терет.

Тако, из доказа које је извео током предметног поступка (детаљно наведени на странама од 32 – 44 побијане пресуде), првостепени суд је утврдио да је окривљени АА, у намери стицања имовинске користи, почетком априла 2006.године организовао групу, са циљем да већем броју држављана Републике Албаније који, у то време, без одговарајућих виза нису могли да на легалан начин уђу и бораве на територију тадашње СЦГ, омогући недозвољени прелаз њених државних граница, као и боравак и транзит на њеној територији, све у циљу њиховог пребацивања до крајњег одређишта – Италије; да је иста вршила кријумчарење људи у међународним размерама - у Албанији, Србији и Хрватској и у дужем временском периоду - од априла, до новембра 2006.године; те да је за сваку групу лица које је пребачена остварена одређена новчана добит, коју су припадницима организоване групе поделили.

Такође, првостепени суд је утврдио да је, ради реализације плана организоване групе, поред деловања окривљеног АА, било неопходно и ангажовање осталих окривљених, па су тако у реализацији плана илегалног пребацивања страних држављана преко државне границе тадашње СЦГ учествовали и окривљени: АА1, АА5, ББ6, ББ5, АА2, АА8, ББ4, ББ2, ББ, ББ3, ББ8, АА6, ББ1, АА4, АА7, ББ7, АА0, ББ9 и АА3, који су постали чланови организоване групе. Осим тога, утврђено је да је свако од њих у оквиру исте имао унапред одређену улогу и обављао тачно одређене задатке (који су се састојали у прихвату и превозу страних држављана, омогућавању да исти недозвољено прелазе границу тадашње СЦГ, као и да илегално бораве и буду у транзиту кроз исту до даљег пребацивања преко границе), да су за предузете радње добијали одређену новчану награду, те да су знали да конкретне радње предузимају у циљу да се страним држављанима омогући да илегално пређу државну границу СЦГ и Хрватске (посебно када се има у виду да су их пребацивали до пограничне области у близини Шида која је погодна за илегални прелазак границе), као и да су у свему томе учествовала друга НН лица из Хрватске. У првостепеној пресуди су, на странама 47 – 49, у 17 тачака изложене конкретне појединачне противправне радње окривљених, које су детаљно и хронолошки описане и анализирани на странама 54 – 78 уз конкретна објашњења како су предузете, из којих доказа је то утврђено, како су оцењени поједини наводе из одбрана окривљених у вези са противправним радњама које им се стављају на терет итд..

Првостепени суд је такође утврдио да је у инкриминисаном периоду из Албаније у Хрватску прокријумчарено укупно 129 страних држављана; да је за то плаћано од 3.000 до 3.500 евра по особи; да је накнаду за њихово пребацивање добијао окривљени АА и то од НН "Адријана", или путем службе "WESTERN UNION", или преко лица која су држављане Албаније довозили на територију АП КиМ; да је део тог новца слао другим члановима организоване групе - окривљенима АА5, ББ0 и АА1, као и својим сарадницима НН "нн1" и НН "нн2", који су затим од део тако добијеног новца предавали лицима које су ангажовани ради предузимања радњи око кријумчарења људи итд.. Поред тога, првостепени суд је утврдио да је цена боравка по особи за дан била од 10 до 20 или 35 евра; да се за превоз по особи плаћало од Новог Пазара до Београда - 50 до 100 евра, а од Београда до Шида - 50 евра; те да је илегално пребацивање преко границе у Републику Хрватску по особи коштало од 50 до 70 евра, пи чему је на страни 50 побијане пресуде, детаљно елаборирано колику је противправну имовинску корист свако од окривљених конкретно прибавио.

Првостепени суд је, супротно оном што се наводи у изјављеним жалбама, правилно и у потпуности анализирао изведене доказе и одбране окривљених, за шта је дао и одговарајуће разлоге на странама 78-81, 85, 86 и 90 побијане пресуде.

Тако, када су у питању искази испитаних сведока, првостепени суд их је правилно оценио као логичне, међусобно сагласне и поткрепљене другим материјалним доказима, при чему је дао детаљне и исцрпе разлоге у вези са анализом и оценом њихове веродостојности. Сведоци чији су искази прихваћени су, и по налажењу овог суда, јасно, недвосмислено, детаљно и хронолошки описали битне чињенице и околности, које се односе на инкриминисане догађаје.

Првостепени суд је прихватио и остале доказе (како писане доказе, тако и оне у форми и видео и аудио записа и друге), правилно оценивши да су сагласни, како међусобно, тако и са другим изведеним доказима, те да се махом ради о исправама, или писаним актима и документима, који су или издати од стране надлежних органа, или су настали у вези са овим поступком, а истинитост њихове садржине, па тиме и веродостојност, ничим није доведена у сумњу.

Стога, аудио записи и транскрипти снимљених телефонских разговора представљају материјалне и несумњиве доказе, који објективно указују на конкретне чињенице - да је у питању организована координација противправних радњи усмерених на недозвољен прелазак државне границе од стране страних држављана, а њихова садржина је тумачена управо у "корелацији" са осталим, превасходно материјалним доказима, при чему је првостепени суд је, након потпуне и правилне анализе истих, исправно закључио да се поједини окривљени познају (договарају да се виде, разговарају о поверљивим стварима итд), да постоји и сложенија повезаност између њих - одређена организованост и међусобна координација, али и да се ради о тзв. "шифрованим разговорима", јер се користе поједини термини и скраћенице да се прикрије права садржина и циљ разговора, а у појединим случајевима се, уместо отвореног (експлицитног)

разговора о догађајима и појавама, претежно употребљавају уопштени и неодређени термини и флоскуле. Стога је, и по налажењу овог суда, очигледно да се ради о шифрама о којима су се окривљени претходно споразумели, јер саговорници, и поред непрецизности и недоречености у међусобној комуникацији, добро разумеју, о коме, или о чему говоре, односно да се предметни телефонски разговори тичу управо превоза, транзита и боравка илегалних емиграната у Србији, а све у циљу да им се омогући да нелегално пређу границу са Хрватском.

Првостепени суд је на правилан начин интерпретирао одбране окривљених (како оних који су признали предузимање појединих радњи, тако и оних који су негирали било какво учешће у извршењу кривичних дела која им се стављају на терет), при чему је дао јасну оцену веродостојности навода из истих (појединачна оцена, оцена о њиховој међусобној вези, као и у склопу са осталим изведеним доказима), детаљно образложивши разлоге због којих их прихвати, или не, и то за сваку од конкретних противправних радњи.

Тако је прихватио одбране појединих окривљених у делу у којима су признали своје учешће у предузимању појединих противправних радњи, правилно налазећи да су не само у битном проверене и поткрепљене осталим процесним материјалом, превасходно материјалним доказима (уз објашњење који су то докази, шта је утврђено из истих итд.), већ да они немају разлога, ни интереса, да сами себе лажно терете. Из тих одбрана несумњиво произилази да су окривљени у наведеном периоду, свако на начин који описује, учествовали у превозу више страних држављана преко територије СЦГ, при чему су знали да се превоз тих лица врши у циљу њиховог илегалног преласка преко државне границе, те да су за предметни превоз, смештај и омогућавање пребацивања од окривљеног АА добијали новчану награду (преко лица која су их ангажовала или преко лица чији су превоз извршили). Такође је прихватио и делове одбрана окривљених који су негирали поједине наводе из оптужнице, јер, са друге стране, није било доказа који би те наводе из оптужног акта потврдили.

Са друге стране, првостепени суд је правилно поступио када није прихватио поједине наводе из одбрана окривљених, при чему је и за то дао детаљне и ваљане разлоге (који су ближе наведени у образложењу првостепене одлуке, у делу у коме су појединачно анализирани одбране). Наиме, након одговарајуће анализе одбрана окривљених, првостепени суд је нашао да одређене тврдње не одговарају истини, јер су не само међусобно противречне (пошто су се поједини окривљени, о неким битним чињеницама и околностима, током предметног кривичног поступка различито изјашњавали), него су и у супротности са одбранама окривљених који су признали извршење кривичног дела и детаљно и хронолошки описали противправне радње које су предузете, као и са изведеним доказима - исказима сведока и материјалним доказима, па је правилно закључио да су наводи из одбрана окривљених који су оповргнути изведеним доказима, неуверљиви и нелогични, па тиме неосновани и дати са циљем да се избегне, или умањи кривица за предузете противправне радње.

Тако, део окривљених није ни довео у питање веродостојност аудио записа и транскрипата снимљених телефонских разговора, нити чињеничне закључке суда да су управо они у тим транскриптима по именима или

надимцима означени као саговорници, при чему су окривљени АА1, АА8, ББ8, АА6, АА4, АА0, АА9 и ВВ и потврдили да су на тим снимцима њихови гласови и да су они те разговоре несумњиво водили, (с'тим што се неки од њих нису изјашњавају о садржини разговора). Стога, првостепени суд правилно није прихватио наводе из одбрана окривљених који су негирали да су саговорници у снимљеним телефонским разговорима (АА5, ББ6, ББ5, АА2, ББ4, ББ2, ББ, ББ3 и ББ7), будући да су њихове тврдње оповргнуте налазом сталног судског вештака проф. др. ЕЕ, који је обавио вештачење гласова на снимљеним телефонским разговорима и утврдио да је степен сличности спорних гласова на снимцима са неспорним гласовима ових окривљених висок.

Поред тога, првостепени суд је посебно анализирао и поједине наводе из одбрана окривљених АА5, АА2, АА8, ББ, ББ8, АА6, ББ1, Жељка и АА3, АА7, АА0 и ББ9, у којима су именовани признали да су предузели неке од противправних радњи недозвољеног преласка државне границе, недозвољеног боравка или транзита кроз СЦГ страних држављана, па је правилно нашао да нису били до краја искрени и да су предметно признали, не би ли, са једне стране, своју одбрану што више прилагодили изведеним доказима, а са друге умањили количину свог криминогеног ангажовања или значај инкриминисаних радњи које су предузели, настојећи истовремено да не открију идентитет лица са којима су сарађивали и да прикрију познанства са осталим саокривљенима, све у циљу да се оспори постојање организоване групе и припадништво истој. Стога је правилно поступио када ни предметне наводе није прихватио, закључивши да из изведених доказа произилази да су окривљени деловали у оквиру организоване криминалне групе и да су појединачне радње предузимали ради обезбеђења недозвољеног преласка границе лицима која нису држављани СЦГ, што је био крајњи циљ због кога је предметна криминална група и организована, као и да су знали да делују као њени чланови, а конкретне активности су предузимали по унапред одређеним улогама које су добили у оквиру претходно сачињеног плана и организације, све са намером да себи и другом омогуће стицање незаконите имовинске користи. Притом је правилан закључак првостепеног суда да је ирелевантно да ли су се сви окривљени међусобно познавали, јер то и није услов за постојање организоване криминалне групе, нити за припадништво истој.

Предметне чињенице, како то првостепени суд правилно налази, произилазе не само из изведених доказа, већ и из самих одбрана појединих окривљених. Тако је окривљени АА5 у својој одбрани, између осталог, навео да је незаконите активности вршио са својом "екипом" - окривљеним ББ3 зв. "бб3" и ВВ2 зв. "вв2" (који је у међувремену преминуо, па је поступак против њега обустављен), да је у вези информација колико лица која су требала да буду пребачена, када и где долази, контактирао са окривљеним АА, а да је у вези њиховог пребацивања преко границе, сарађивао са извесним "вв3", коме је поменуто лица предавао у шумама у близини границе са Републиком Хрватском, те да му је окривљени АА плаћао 180 евра по особи која пређе у Хрватску, с'тим што је 100 евра плаћао "вв3", а остатак је био за њих тројицу. Даље, окривљени АА2 је, описавши своје ангажовање у инкриминисаним догађајима, фактички објаснио како су врбовани појединци да се прикључе организацији (у Косовској Митровици је "случајно" срео познаника по надимку "вв4", са којим је био још један човек кога је касније преко фотографије препознао као окривљеног АА, па

га је “вв4” замолио да, уз накнаду, превезе неке његове рођаке до Београда, да су га након тога поново назвали или “вв4” или тај његов пријатељ и замолили да на исти начин превезе још рођака, што је опет прихватио итд.). Такође, да се предметно кријумчарење људи вршило организовано, потврђују и наводи из одбране окривљеног ББ2 – да му је управо окривљени АА2 предложио да се укључи у превоз људи из Албаније, уз објашњење да он "ради са АА и неким његовим другом по надимку “вв4”. Осим тога, начин рада и функционисање групе, како то првостепени суд правилно налази, произилази и из одбране окривљеног АА0, који је, између осталог, навео да би га обично рођак из Приштине назвао и питао да ли може да обезбеди смештај за неке његове другове који путују на запад, да је исти обезбеђивао превоз тих људи до његове куће, да су му потом други јављали када група треба да пође, када је кренула, када ће бити у Београду, где да их чека итд., да су та лица код њега остајала пар дана, односно док његов рођак не би обезбедио њихов даљи превоз, или док не би уследио нови позив и обавештење да групу пребаци до Адашевца, где је преузимао други човек, који му је плаћао 70 евра по особи. На крају, све то потврђују и наводи из одбране окривљеног ББ7, који је признао да је позвао окривљеног АА0 и објаснио му где треба да одвезе групу, да их је сачекао и одвео у шуму, где је по њих требао да дође човек да би их одвео у Хрватску, те да је предметно чинио за награду од 100 до 200 евра.

Поред свега тога, првостепени суд правилно налази да околности везане за постојање и деловање ове организоване групе, произилазе и из садржина снимљених телефонских разговора окривљених, које јасно упућују да је организација илегалног пребацивања страних држављана ишла преко окривљеног АА и да су у тој организацији учествовала и друга лица (с'тим што су нека остала неидентификована, а друга су означена само надимцима или именима - “вв4”, “вв5”, “вв6” из Албаније, “вв7” и “вв8” из Хрватске итд.). Притом је на странама 52 и 53 првостепене пресуде, изложио садржину појединих телефонских разговора из којих јасно произилазе да су активности везане за илегално пребацивање имиграната из Албаније преко државне границе СГЦ организоване у међународним размерама почев од њиховог доласка из Албаније на КиМ, договора где да се преузму, па преко транзита и боравка на територији СЦГ, до доласка до границе са Хрватском и ангажовања лица из те земље ради даљег илегалног пребацивања, при чему се из управо из тих разговора види и координација чланова ове криминалне групе на територији саме Србије у вези прихвата страних држављана, њиховог смештаја, пребацивања из места у место на територији Србије, превоза до места у близини границе, контакти са људима који их илегално пребацују преко границе у Хрватску, даљи транспорт итд..

Првостепени суд је посебно анализирао тврдње из одбрана окривљених да нису знали да се ради о страним држављанима и да су били у заблуди да превозе Албанце са Косова, или са југа Србије, односно држављанине СЦГ, па исте правилно није прихватио, с'обзиром да су у супротности са оним што произилази из изведених доказа, посебно са исказима страних држављана који су били пасивни субјекти и садржином снимљених телефонских разговора који су окривљени водили између себе, јер су у међусобној комуникацији користили шифроване термине којима су означавали илегалне имигранте (као што су “играчи”, “комади”, “гости”, “гуме”, “овце”, разни бројеви и сл.). Наведене

тврдње из одбрана окривљених су оповргнуте и објективним околностима конкретних догађаја, везаним за места где су илегални емигранти преузимани, места где су боравили, начин на који су предавани између припадника групе, чињеницама везаним за време и начин на који су превожена (нпр. ноћу, у пртљажнику аутомобила, уз ангажовање такозваних "чистача" ради упозорења о евентуалном присуству полиције на путу итд.). Стога је, и по оцени овог суда, евидентно да су окривљени знали да су у питању страни држављани, при чему је првостепени суд правилно нашао да је без утицаја то што током предметног кривичног поступка нису сви страни држављани, који су, као пасивни субјекти, илегално пребацивани преко границе СЦГ, идентификовани именом и презименом или другим личним подацима, јер то не значи да нема кривичног дела из члана 350 КЗ, будући да утврђивање личних података сваког пасивног субјекта није нужно.

Такође, првостепени суд је правилно прихватио налаз и мишљење вештака проф. др. ЕЕ, оценивши да је објективан и дат у свему са правилима струке и науке, те стога веродостојан. Наиме, првостепени суд је, с обзиром на количину снимљеног материјала, а ценећи целисходност и трошкове кривичног поступка, правилно одредио да се вештачи само одређени број разговора – укупно 38 снимака, при чему су обухваћени разговори за сваког од окривљених са различитих телефонских бројева, који се више пута понављају, као и неколико разговора где није означен број телефона, али где се као саговорници наводе поједини окривљени (нпр. АА5 или само "аа5", ББ6 или "бб6", ББ2 или "бб2" и ББ7 или "бб7" итд.). Вештак је, са своје стране, идентификацију гласова окривљених на тих 38 спорних снимака вршио поређењем са неспорним узорком њихових гласова који су добијени снимањем тока главног претреса, при чему је коришћена скала вероватносних система сличности и Међународне асоцијације форензичара (IAI), која меру сличности или различитости изражава у пет нивоа – "врло висок степен вероватноће сличности", "висок степен вероватноће сличности", "значајан степен вероватноће сличности", "одређен степен вероватноће сличности" и "постоје сличности" и "особа се не може искључити". Притом је, у оквиру поређења, вршио четири анализе сваког гласа или снимка – акустичну, лингвистичку, рачунарску и фонетску, а у налазу су приказани резултати сваке од тих анализа и укупан резултат са завршним мишљењем - да резултати појединачних анализа гласова за свих једанаест окривљених, показују углавном висок и врло висок степен сличности спорних и неспорних гласова (резултати анализа добијених током вештачења су детаљно описани и образложени на страни 87 побијане пресуде). Стога, и по оцени овог суда, резултати вештачења потврђују чињенична утврђења првостепеног суда о укључености окривљених у инкриминисане догађаје.

Поред тога, овај суд налази да нису основани ни жалбени наводи који се тичу дела налаза вештака који је односи на окривљеног АА. Наиме, првостепени суд је правилно одредио да се обави и вештачење гласа овог окривљеног иако му се суди у одсуству, уз налог да се утврди степен сличности спорног гласа на снимцима телефонских разговора вођених на албанском језику, са гласом у телефонским разговорима вођеним на српском језику, који су од стране окривљених означени као гласови овог окривљеног, а све са циљем да се утврди да ли је те разговоре водило исто лице. Притом је, као неспоран глас окривљеног АА, узет глас који су у два разговора препознали окривљени АА5 и

AA1, а у наредби за вештачење је наведено који снимци се достављају ради вештачења, што је и вештак констатовао у свом налазу и мишљењу, тако да његова изјава на главном претресу - да је ради вештачења гласа окривљеног АА достављено и три снимка са главног претреса, представља очигледан лапсус, па су неосновани жалбени наводи да је тиме прекршио заклетву.

Поред тога, нису основани ни наводи из жалби, којима се првостепена одлука побија због повреда кривичног закона, а који су, у суштини, засновани на ставу да је иста донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, те да је због тога дошло до погрешне примене материјалног права и повреде закона.

Наиме, по оцени овог суда, првостепени суд је на правилно утврђено чињенично стање, правилно применио закон када је предметне радње окривљених: АА, АА1, АА5, ББ6, АА2, АА8, ББ2, ББ, ББ3, ББ8 и АА6 правно квалификовао као по једно продужено кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 3 у вези става 2 и члана 61 КЗ, а радње окривљених: ББ5, ББ4, ББ1, АА4, АА7, ББ7, АА0, ББ9 и АА3 као по једно кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 3 у вези става 2 КЗ, с'обзиром да се у њима стичу сва обележја управо тих кривичних дела, пошто је током предметног кривичног поступка утврђено да су, у време, на месту и на начин како је то ближе описано у изреци првостепене пресуде, по предходном договору, делујући у оквиру организоване криминалне групе, омогућили недозвољен прелаз државне границе, недозвољен боравак и транзит кроз СЦГ, већем броју лица који нису држављани СЦГ, све у циљу стицања незаконите добити. Притом је правилан закључак првостепеног суда да су окривљени АА, АА1, АА5, ББ0 и ББ6, АА2, АА8, ББ2, ББ, ББ3, ББ8 и АА6 извршили продужено кривично дело, пошто су у инкриминисаном периоду, у временској повезаности, коришћењем исте ситуације и са јединственим умишљајем, предузели више противправних радњи које, свака за себе, представљају више истоврсних кривичних дела.

Наиме, када се имају у виду начин на који су окривљени предузели инкриминисане радње и њихови договори (како међусобни, тако и са лицима у иностранству (Албанији и Хрватској)), првостепени суд је правилно закључио да су именовани окривљени чинили групу коју је организовао окривљени АА са циљем да у дужем временском периоду, омогуће недозвољен прелазак границе и боравак и транзит кроз СЦГ лицима која су страни држављани, те да су све активности предузимали као организована група, са унапред одређеним улогама и задацима у оквиру плана, а све ради стицања незаконите добити.

Притом, окривљени АА не само што је осмислио план и деловање групе и што је исту организовао тако што је ангажовао чланове, већ је, у оквиру реализације плана, био задужен за транзит албанских држављана до крајњег одредишта и директно ангажован у њиховом илегалном пребацивању преко граница СЦГ. Тако је непосредно руководио свим фазама реализације плана, па је, у сарадњи са НН "Андријаном" из Албаније, албанске држављане преузимао на подручју КиМ, а потом је организовао две различите линије којима су исти стизали до Шида и границе са Републиком Хрватском - једну преко Косовске

Митровице и Новог Пазара, а другу преко Гњилана и Бујановца, при чему је директно руководио тим етапама, контролисао и координисао спровођење појединачних радњи од стране припадника групе, исплаћивао накнаде за обављене услуге (директно, или посредством других лица) итд.

Такође, током предметног кривичног поступка је утврђено да су окривљени АА1, АА5, ББ6, ББ5, АА2, АА8, ББ4, ББ2, ББ, ББ3, ББ8, АА6, ББ1, АА4, АА7, ББ7, АА0, ББ9 и АА3, у циљу стицања имовинске добити за себе или друге, приступили групи коју је организовао окривљени АА и постали њени чланови, прихвативши да својим активностима и радњама омогуће албанским држављанима илегалан транзит и боравак на територији СЦГ, а све да би им се омогућио нелегалан прелазак границе са Хрватском. Притом је током предметног кривичног поступка утврђено да су, посредно или непосредно, били у вези са организатором групе - окривљеним АА и поступали по његовим налозима, што значи да су били потпуно свесни не само чињенице постојања организатора групе, који је одржавао континуитет деловања исте, већ и тога да учествују у делатности која је унапред планирана и да њихове радње представљају само део ланца чији је циљ илегално пребацивање страних држављана преко територије СЦГ и границе са Хрватском. Такође је правилан закључак првостепеног суда да то што поједини окривљени нису били упознати са целим поступком реализације плана, или нису били непосредно повезани са свим члановима групе, не значи да нису били припадници исте, пошто је неспорно да су, по унапред договореном плану, сви имали тачно одређене улоге у појединим фазама пребацивања страних држављана преко територије СЦГ и границе са Хрватском, и да им је било јасно да се тај циљ може постићи само ако свако од њих предузме конкретну радњу у низу.

Даље, када је у питању сазнање да су илегални мигранти страни држављани, првостепени суд је правилно закључио да су сви окривљени знали да се ради о држављанима Републике Албаније који, преко Србије, илегално путују у Европску унију. Наиме, то произилази из чињеница да су ти људи скривани (нпр. у шуми), да су кроз Србију превожени ноћу или у раним јутарњим часовима, да је при том организовано "осматрање" да ли на путу има полиције помоћу тзв. "чистача" итд.. Због тога се неосновано у жалбама понављају тезе да су окривљени мислили да се ради о "шиптарима", односно Албанцима са подручја АП Косова и Метохије и прешевске долине, који су држављани Републике Србије.

Првостепени суд је, у погледу субјективног односа учинилаца према кривичном делу, правилно определио свест и умишљај окривљених и у образложењу побијане пресуде о томе дао одговарајуће разлоге.

Притом је правилно нашао да је код окривљеног АА постојала и свест да организује групу која ће омогућити транзит илегалним емигрантима из Албаније преко територије СЦГ, јер му је намера била да се одређени број људи удружи да би вршили кривично дело из члана 350 став 2 КЗ, а све у циљу стицања незаконите имовинске користи, док су остали окривљени као припадници групе били свесни да се удружују из користољубља и да кроз активности које се огледају у прихвату, смештају и транзиту преко границе СЦГ, омогућавају лицима који нису држављани СЦГ илегалан прелазак преко њених

граница, посебно што им је било сасвим јасно да се то може остварити само ако неко у ланцу деловања обезбеди долазак страних држављана у СЦГ, други њихов прихват и боравак, трећи транзит кроз СЦГ итд., као и да свако од ангажованих мора да координисано предузме радње у низу, јер је то услов да се дати циљ - илегално пребацивање страних држављана преко државне границе и спроведе.

Стога је правилан је закључак првостепеног суда да је код окривљених постојала свест и воља да буду део организоване групе чији су се припадници удружили ради превоза, транзита, боравка страних држављана – илегалних миграната из Албаније и њиховог преласка преко државних граница, да су били свесни да су чланови исте, да делују као група у оквиру које је све унапред организовано и сваки члан има своју улогу, да свако од њих противправне радње предузима у оквиру активности групе, јер обавља задатке из плана који су му поверени, да је њихово деловање у узрочно-последичној вези са деловањем других чланова, те да омогућавањем боравка и транзита кроз СЦГ страним држављанима – илегалним емиграната из Албаније, ради њиховог илегалног преласка преко државних граница, врше кривична дела, јер учествују у ланцу илегалног транзита албанских држављана ка земљама Европске уније.

Када се при томе има у виду да су конкретне противправне радње предузимали у стању урачунљивости, то значи да су предметна кривична дела извршили са директним умишљајем, јер су били свесни својих радњи и последица истих и хтели њихово наступање, а тиме и извршење дела,

По налажењу овог суда, у жалби Тужилаштва за организовани криминал се неосновано истиче да се из изреке првостепене пресуде не може закључити на који начин је одлучено о тачки 1 оптужнице - којом је окривљенима АА и АА1 стављено на терет кривично дело из члана 346 став 1 КЗ, а окривљенима АА5, ББ3 и ББ8 из члана 346 став 2 у вези става 1 КЗ и да је првостепени суд повредио кривични закон у корист ових окривљених када их није огласио кривим за кривична дела из члана 346 ставови 1 и 2 КЗ. Притом су неосновани и наводи из жалбе ТОК да је у побијаној пресуди изостала суштинска анализа става да се радњом извршења кривичног дела из члана 350 став 3 у вези става 2 КЗ, конзумира кривично дело из члана 346 ставови 1 и 2 КЗ.

Наиме, првостепени суд је на страни 93 побијане пресуде образложио због чега није прихватио правну квалификацију из оптужног акта Тужилаштва за организовани криминал, при чему је дао јасне разлоге зашто именоване окривљене није огласио кривим за дата кривичних дела, правилно налазећи да се у радњама за које се терете не стичу и елементи кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346 ставови 1 и 2 КЗ.

Тако, радње које су у предметној оптужници описане као радње извршења кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346 КЗ, и по оцени овог суда, представљају квалификаторну околност и битна обележја квалификованог облика кривичног дела из члана 350 став 3 у вези става 2 КЗ (који предвиђа тежу казну уколико је кривично дело из члана 350 став 2 КЗ учињено од стране организоване криминалне групе), па је правилан закључак првостепеног суда да се у конкретном случају припадање криминалној групи не

може сматрати обележјем посебног кривичног дела.

Наиме, радња извршења кривичног дела из члана 346 ставови 1 и 2 КЗ се састоји у организовању групе или другог удружења ради вршења кривичних дела за која се по закону може изрећи казна затвора од три године или тежа, односно у приступању таквој групи или удружењу, припадању истој и вршењу кривичних дела у оквиру те групе или удружења. Притом то "организовање" подразумева стварање групе (најмање три лица) или другог удружења ("банда" и слична организација), плана за вршење кривичних дела, доделу улога појединим припадницима и предузимање свих других мера неопходних за функционисање организације, а дело је довршено самим организовањем или приступањем организацији, па није потребно да је кривично дело због ког је група, односно удружење организовано и извршено.

Са друге стране, кривично дело из члана 350 став 3 у вези става 2 КЗ постоји када је кривично дело из става 2 – омогућавање лицима која нису држављани Републике Србије недозвољен прелазак границе, или недозвољен боравак и транзит кроз Републику Србију, извршено од стране организоване групе, или када је кријумчарен већи број лица, при чему је за постојање овог квалификованог облика довољно да се удружи најмање два лица са тим циљем и да је предузета само једна радња у којој се стичу елементи бића кривичног дела из члана 350 став 2 КЗ.

Када се узме у обзир чињенично стање које је утврђено у овој кривичноправној ствари, јасно је да у радњама именованих окривљених постоје неки од наведених елемената кривичног дела из члана 346 КЗ, али и сва обележја кривичног дела из члана 350 став 3 у вези става 2 КЗ. Пошто вршење кривичног дела из члана 350 став 2 КЗ од стране организоване групе, као што је то овде случај, представља квалификаторну околност за постојање тежег облика тог кривичног дела из члана 350 став 3 у вези става 2 КЗ, то је првостепени суд правилно закључио да се квалификаторни елементи једног кривичног дела – у овом случају из члана 350 став 3 у вези става 2 КЗ, не могу истовремено сматрати и обележјима бића другог кривичног дела - из члана 346 КЗ, јер су већ конзумирани елементима бића оног првог кривичног дела.

Самим тим се неосновано у жалби тужиоца Тужилаштва за организовани криминал истиче да је првостепени суд занемарио чињеницу да је чланом 346 КЗ прописано посебно кривично дело, којим су санкционисане радње усмерене на само организовање криминалне групе ради вршења кривичних дела за која се по закону може изрећи казна затвора од три године или тежа и да је исто свршено оног момента када настане неки од облика злочиначког удруживања. Кривично дело из члана 346 КЗ подразумева постојање групе са својом организацијом и хијерархијом, утврђеним начином функционисања, поделом улога, простором деловања и др., као и постојање свести код сваког члана групе о припадности истој, улози, задацима у оквиру групе и друга субјективна обележја, тако да је степен организованости овакве групе много већи од оног који се тражи за кривично дело из члана 350 став 3 КЗ, које подразумева обично "организовање" ради вршења кривичног дела из члана 350 став 2 КЗ, а што је управо случај у овој кривичноправној ствари. Поред тога, у конкретном случају је предметној криминалној организацији, стављено на терет да је организована

само за вршење кривичног дела из члана 350 став 2 КЗ, а не и неких других кривичних дела. Стога, то што код организатора постоји умишљај и свест да ствара групу која има за циљ вршење кривичног дела за које је забрањена казна затвора од три године и тежа, а код припадника свест да су чланови групе која је организована ради вршења тог кривичних дела, није од преваходног значаја, посебно јер су њихови умишљаји усмерени и на организовано вршење кривичног дела из члана 350 став 3 у вези става 2 КЗ.

Испитујући побијану пресуду у делу одлуке о казни, овај суд је нашао да жалбе Тужилаштва за организовани криминал, окривљеног АА1, његовог браниоца адвоката АБ1, браниоца окривљеног АА - адвоката АБ, браниоца окривљеног АА2 - адвоката АБ2, браниоца окривљених АА5, АА6 и АА7 - адвоката АБ567, браниоца окривљеног АА8 - адвоката АБ8, браниоца окривљеног АА0 - адвоката АБ0, браниоца окривљеног ББ - адвоката БА, браниоца окривљеног ББ2 - адвоката БА2, браниоца окривљеног ББ3 - адвоката БА3, браниоца окривљеног ББ4 - адвоката БА4, браниоца окривљеног ББ5 - адвоката БА5, браниоца окривљеног ББ6 - адвоката БА6, браниоца окривљеног ББ7 – адвоката БА7, браниоца по службеној дужности окривљеног ББ8 - адвоката БА8, браниоца окривљеног АА6 - адвоката АБ6 и браниоца окривљеног ББ9 - адвоката БА9, нису основане ни по том питању.

Наиме, за своју одлуку о кривичним санкцијама – у конкретном случају казнама затвора на које је осудио именоване окривљене, првостепени суд је дао јасне и ваљане разлоге, које је за сваког од њих у довољној мери индивидуализовао и конкретизовао, а исте у свему прихвата и овај суд. Притом је узео у обзир све чињенице и околности предвиђене чланом 54 КЗ, које су релевантне и од утицаја на избор врсте кривичне санкције и њену висину, па их је правилно оценио и дао им адекватан значај, при чему је у довољној мери објаснио и које је околности конкретног случаја имао у виду када је одмеравао казне окривљенима и како су оне утицале на одлуку о висини истих

Тако је правилно, ради што остварења принципа индивидуализације казне, ценио улоге коју су поједини окривљени имали у оквиру групе, а које су изражене кроз степен ангажованости ради реализације задатака и број предузетих противправних радњи, па је тако, као отежавајуће околности у односу на окривљеног АА, поред већег броја предузетих радњи, ценио и то што је организовао групу, ангажовао друге окривљене и кординирао њихово деловање; у односу на окривљеног АА1 – то што је руководио посебном линијом за превоз емиграната од Бујановца (аутобусима до Београда, а таксијем до Шида), у оквиру које је синхронизовао деловање других чланова групе, договарао се о цени њихових услуга и вршио им исплату; у односу на окривљеног ББ8 – то што је ангажовао друге окривљене у циљу предузимања инкриминисаних радњи; у односу на окривљене АА5 и ББ3 и АА6 – то што њихова активност није била ограничена само на један сегмент у процесу нелегалног пребацивања страних држављана преко границе, јер су предузимали не само радње њиховог превоза, већ и радње смештаја, али и радње пребацивања емиграната на територију Републике Хрватске.

Поред тога, првостепени суд је окривљенима АА1, АА5, ББ5, АА8, ББ4, ББ2, ББ3, АА6, ББ7 и АА0 као отежавајућу околност ценио ранију осуђиваност,

при чему је имао у виду врсту и тежину кривичних дела за која су осуђивани, као и време које је протекло од последњих осуда, с'тим што је ранијој осуђиваности окривљених АА1, АА5, ББ3, ББ7 и АА0 правилно дао посебан значај, јер су у питању истоврсна кривична дела.

Са друге стране, првостепени суд је правилно, као олакшавајуће околности, већини окривљених ценио њихове породичне прилике и чињеницу да су родитељи (окривљени АА1 - отац четворо деце, од којих двоје малолетно, окривљени ББ6 - отац четворо деце, од којих двоје малолетно, окривљени АА2 – отац једног малолетног детета, окривљени АА8 - отац двоје малолетне деце, окривљени ББ4 - отац четворо малолетне деце, окривљени ББ2 - отац двоје малолетне деце, ББ – отац троје малолетне деце, ББ8 - отац четворо пунолетне деце, АА6 – отац двоје пунолетне деце, АА7 - отац двоје пунолетне деце, АА0 - отац двоје пунолетне деце), док је у односу на окривљене ББ6, АА2, ББ, ББ8, АА7 и ББ9, као олакшавајућу околност ценио њихову неосуђиваност.

На крају, првостепени суд је окривљеном ББ8, као олакшавајућу околност ценио његове здравствене прилике, као и здравствене прилике његове супруге, а окривљеном ББ здравствено стање његове малолетне деце, јер су о томе приложили одговарајућу медицинску документацију.

Поред свега тога, првостепени суд је правилно имао у виду да се у конкретном случају ради о кривичним делима која задиру у питање функционисања безбедности и сигурности граница и која су предмет Међународних конвенција које регулишу борбу против кријумчарења људи и спречавање експлоатација људи који се кријумчаре.

Када се узму у обзир околности конкретног случаја, ранији животи окривљених, понашање након извршења кривичног дела и степен повређивања заштићеног добра, исти су, и по налажењу овог суда, оправдано осуђени на ефективне затворске казне и то: окривљени АА - у трајању од 6 година, окривљени АА1 - у трајању од 4 године, окривљени АА5 - у трајању од 3 године, окривљени ББ6 - у трајању од 1 године и 6 месеци, окривљени ББ5 - у трајању од 1 године и 4 месеца, окривљени АА2 - у трајању од 1 године и 6 месеци, окривљени АА8 - у трајању од 1 године и 6 месеци, окривљени ББ4 - у трајању од 1 године, окривљени ББ2 - у трајању од 2 године, окривљени ББ - у трајању од 2 године, окривљени ББ3 - у трајању од 3 године, окривљени ББ8 - у трајању од 3 године, окривљени АА6 - у трајању од 3 године, окривљени АА7 - у трајању од 1 године, окривљени ББ7 - у трајању од 1 године и 4 месеца, окривљени АА0 - у трајању од 1 године и 4 месеца и окривљени ББ9 - у трајању од 1 године (с'тим што је, сходно члану 63 став 1 КЗ, појединим окривљенима у казне затвора на које су осуђени, урачунато и време проведено у притвору и то: окривљеном АА5 - од 21.01. до 16.03.2009.године, окривљеном ББ5 - од 21.07. до 10.09.2010.године, окривљенима АА2 и АА8 - од 30.08. до 22.09.2006.године, окривљенима ББ8, АА3, АА6 и АА7 - од 13.10. до 13.11.2006.године, окривљеном ББ4 - од 13.02. до 14.03.2007.године, окривљеном ББ2 - од 13.02. до 12.04.2007.године, окривљеном ББ - од 02.10. до 03.11.2008.године и окривљеном ББ7 - од 19.06. до 14.07.2008.године). Овако одмерене казне затвора одговарају тежини и последицама извршених кривичних дела и степену кривице окривљених, тако да ће се њима остварити сврха кривичних санкција из члана 4

КЗ, као и сврха кажњавања из члана 42 КЗ. Ради се о казнама које су нужне и довољне да се оствари сврха индивидуалне превенције у односу на сваког од окривљених појединачно, у смислу да убудуће не чине кривична дела, као и сврха опште превенције, односно васпитни утицај на друге да не испољавају асоцијално понашање и изражавање друштвене осуде за предметно кривично дело, те јачање морала и учвршћивање обавезе поштовања закона.

Међутим, када су у питању окривљени ББ1 и АА3 и АА4, овај суд је нашао да су основане жалбе њихових бранилаца, у делу који се односи на висину казни које су им изречене. Наиме, првостепени суд је и када су у питању ови окривљени, правилно утврдио околности из члана 54 КЗ, али им није дао одговарајући значај када је именованим окривљенима одмеравао казне затвора због извршених кривичних дела (осудивши окривљене ББ1 и АА3 на казне затвора у трајању од по једне године, а окривљеног АА4 на казну затвора у трајању од 1 године и 2 месеца).

По оцени овог суда, основано се у жалбама бранилаца ових окривљених наводи да се у њиховим случајевима, сврхе из члана 4 и 42 КЗ, могу постићи и блажим казнама. Стога је исте уважио и првостепену пресуду преиначио само у делу у коме је садржана одлука о казни у односу на ове окривљене, тако што их је због извршених кривичних дела осудио на казне затвора у краћем временском трајању: окривљеног ББ1 - у трајању од осам месеци, а окривљеног АА4 – у трајању од једне године и окривљеног АА3 – у трајању од десет месеци (којима је, сходно члану 63 КЗ, у те казне урачунао и време које су провели у притвору).

Притом је узео у обзир све околности из члана 54 КЗ, које су од утицаја да избор кривичне санкције буде одговарајући, а висина исте правилно одмерена, па је у односу на окривљеног АА4 као отежавајућу околност ценио да је раније осуђиван, али не због истоврсних кривичних дела, док је као олакшавајуће околности ценио да је количина криминогене делатности у његовом случају мања и да је отац једног малолетног детета, које му је након развода поверено на старање и самостално вршење родитељског права. У односу на окривљеног ББ1 је као отежавајућу околност ценио његову ранију осуђиваност, при чему је имао у виду врсту и тежину кривичних дела и време које је протекло од осуде, док је као олакшавајући околност ценио да је отац троје деце, од којих је двоје малолетно, количину криминогене делатности (с'обзиром да је у питању једна радња), те чињеницу да је прибавио малу протиправну имовинску корист – 40 литара ТНГ, па им је дао значај нарочито олакшавајућих околности осудивши га на казну затвора испод законом прописаног минимума – десет месеци. На крају, када је у питању окривљени АА3, овај суд је, као олакшавајуће околности на његовој страни, ценио да је неосуђиван, породичан, отац двоје пунолетне деце и малу количину криминогене делатности (с'обзиром да је у питању једна радња), којима је, у одсуству отежавајућих околности, такође дао значај нарочито олакшавајућих осудивши и овог окривљеног на казну затвора испод законом прописаног минимума – осам месеци.

Наиме, овај суд налази да су, када се узму у обзир околности случаја, личност окривљених као извршилаца и степен повређивања заштићеног добра, управо осуде на казне затвора у наведеном трајању адекватне. Исте одговарају

тежини и последицама извршених кривичних дела и степену кривице окривљених и нужне су, али и довољне, да се, у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 КЗ, постигне сврха кажњавања из члана 42 КЗ, пошто ће се њоме остварити циљеви индивидуалне превенције (у смислу утицаја на окривљене да се убудуће не појављују као извршиоци кривичних дела), опште превенције (у смислу васпитног утицаја на друге да не испољавају асоцијално понашање и не чине тешка и друштвено опасна кривична дела), те изразити друштвена осуда за предметно кривично дело и поспешити јачање морала и учвршћавање обавезе поштовања закона.

При свему томе, као неосновани су оцењени наводи из жалби бранилаца окривљених који се односе на одлуку **о мери безбедности**. Наиме, првостепени суд је правилно, на основу члана 350 став 4 КЗ, од окривљених ББ9, ББ, ББ8, АА4, АА3 и АА8 одузео путничка возила ближе наведена у изреци пресуде, пошто је несумњиво утврђено да су иста користили ради извршења кривичних дела за која су оглашени кривим. Притом, на правилност те одлуке нису од утицаја чињенице везане за то како су возила стечена, ко су им формални власници, колико вреде у односу на незаконито стечену добит, да ли су коришћена ради вршења самосталне такси делатности итд.. Такође је правилно од окривљених АА2, АА8, ББ4, ББ2, ББ, ББ8, АА6, АА4, АА7, ББ9, АА3 одузео и све мобилне телефоне и СИМ картице ближе наведене у потврдама о привремено одузетим предметима, пошто су и ти предмети коришћени за успостављање међусобне комуникације ради договор око чињења кривичних дела, односно као средства за извршење истих, јер је очигледно да противправне радње не би могле бити предузете без коришћења мобилних телефона.

Такође нису основани ни наводи из жалби који се односе на **одузимање имовинске користи** и обавезивање појединих окривљених да у том смислу у буџет Републике Србије уплате износе ближе наведене у изреци првостепене пресуде. Наиме, првостепени суд је правилно, на основу чланова 91, 92, став 1 и 538 ставови 1 и 2 и 541 став 2 ЗКП, од окривљених ББ8 и АА3 одузео новац за који је утврдио да представља део имовинске користи прибављене извршењем кривичних дела, а такође је поједине окривљене (који су наведени у изреци побијане пресуде) правилно обавезао да, на име преосталог дела тако стечене имовинске користи, плате износе ближе наведене у изреци првостепене пресуде. Притом, та одлука првостепеног суда није "произвољна", јер је, супротно оном што се наводи у жалбама, првостепени суд, на странама од 81 до 85 побијане пресуде, детаљно изложио доказе из којих је утврдио колико је висина појединачне имовинске користи које су окривљени стекли предузимајући предметне противправне радње, тако да је за своје закључке у вези са овим питањем дао ваљане разлоге, које овај суд у целости прихвата. Пошто је из образложења побијане пресуде јасно како је првостепени суд дошао до конкретних износа, без утицаја су наводи везани за "трошкове за гориво", да су окривљени имовинску корист остваривали "сукцесивно, у више наврата и у мањим износима" а новац трошили одмах итд.. При свему томе, ради се о износима који се ни вештачењем не би могли егзактно утврдити, а првостепени суд је, у побијаној пресуди, висину противправне имовинске користи определио у износима који су најповољнији по окривљене.

Такође су неосновани и жалбени наводи ТОК који се односе на

одлуку првостепеног суда садржану у ставу другом изреке – да окривљене АА9 и ВВ ослободи од оптужбе да су извршили кривично дело из члана 350 КЗ.

Наиме, по оцени овог суда, првостепени суд је правилно нашао да докази који су изведени током предметног кривичног поступка не потврђују наводе из оптужног акта који се односе на окривљене АА9 и ВВ, па је правилно закључио да нема довољно доказа да су предузели противправне радње, у време, месту и на начин како им је то оптужницом Тужилаштва за организовани криминал КТС.бр. 16/06 стављено на терет.

Тако, током предметног кривичног поступка је утврђено да је окривљени АА9 критичном приликом 30.08.2006.године био у возилу којим је окривљени АА8 превозио илегалне емигранте. Али, та околност, као ни тумачење транскрипта телефонског разговора између окривљених Александра и АА9 од 29.08.2006.године у 22:43, који се цитира у жалби ТОК, не може да утиче на правилност закључака првостепеног суда.

Наиме, тачно је да током тог разговора, окривљени АА8 у једном тренутку окривљеном АА9 каже: “Ја не знам бате, ево даћу ти ја, иди ти сутра једну, да одморим...”, на шта му окривљени АА9 одговара: “Не зајебавај, не ваља тако, док се ја не уходам тамо једно двије знаш...”. Такође се у жалби ТОК основано наводи да се из садржине истог намећу закључци да разговарају о недозвољеном транзиту страних држављана, да је окривљени АА9 знао да се окривљени АА8 тиме бави и да се ради о послу са знатним ризиком, да је и сам имао намеру да се укључи у тај посао и да је његов мотив да критичном приликом крене са АА8 био да се ближе упозна са начином на који се исти обавља (због чега првостепени суд правилно није ни прихватио супротне наводе из одбране окривљеног АА9 - да је критичном приликом са окривљеним АА8 пошао за Нови Сад по супругу у ћерку, да му је исти рекао да су два човека која су превозили стопери, те да је у току вожње схватио да нешто није у реду, јер ти људи нису знали српски језик, па је хтео да изађе из возила).

Међутим, правилан је закључак првостепеног суда да све то није довољно за закључак да је учествовао у извршењу кривичног дела које му се ставља на терет. Наиме, из изведених доказа не произилази да је датом приликом имао било какву конкретну улогу у превозу емиграната, пошто из снимљених телефонских разговора не произилази да је у току тог превоза био у контакту са још неким који је био ангажован на томе, нити да је неким својим активностима на било који начин омогућио или олакшао окривљеном АА8, који је критичном приликом вршио илегалних транзит страних држављана, да то и спроведе. Са друге стране, првостепени суд правилно налази, да бити сувозач у аутомобилу у коме се налазе и страни држављани у илегалном транзиту не представља радњу извршења предметног кривичног дела, а да сам мотив због чега се налази у возилу (жеља да се ближе упозна са послом у који је намеравао да се укључи), а који је напред ближе наведен, не улази у појам кривице и нема значаја за заснивање исте.

Такође, првостепени суд је, након анализе изведених доказа, правилно нашао да исти нису довољни за закључак да је окривљени ВВ извршио

кривично дело недозвољени прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 3 у вези става 2 КЗ, на начин, у време и месту како му је то стављено на терет, горе поменутим оптужним актом.

Наиме, како то првостепени суд правилно закључује, током предметног кривичног поступка нису изведени докази из којих би се поуздано могло закључити да је окривљени критичном приликом имао намеру да стране држављане пребаци од Београда до Шида, како би им омогућио да се, нелегалним преласком границе СЦГ, пребаце на територију Хрватске.

Тако, првостепени суд је правилно нашао да би се из телефонске комуникације коју су окривљени АА8 и ВВ остварили 30.08.2006.године у поподневним часовима могло закључити да је између њих постојао договор да окривљени ВВ преузме лица која је АА8 својим возилом довозио на подручје Београда.

Међутим, првостепени суд је правилно нашао и то да садржина њихових разговора не упућује да је окривљени ВВ знао, или да је могао знати да треба да преузме стране држављане који се илегално налазе на територији СЦГ, нити да је код њега постојала свест да се ради о илегалном превозу истих, посебно што из тих разговора произилази да је управо ВВ инсистирао да се преузимање лица обави на јавном и прометном месту – бензинској пумпи НИС на аутопуту, познатијој као "Змај", говорећи притом АА8 да га, пошто је каснио, сачека и седне и попије пиће. На те закључке не упућују ни садржине разговора које је окривљени АА8 водио са ВВ9, искази сведока СС и СС1, нити видео-записи од 30.08.2006.године.

Сем тога, окривљени је, како првостепени суд правилно закључује, лишен слободе одмах по уласку илегалних емиграната у његов аутомобил, тако да није ни имао времена, нити је могао да, након евентуалног непосредног контакта са њима, посумња да нису у питању рођаци ВВ9, већ страни држављани који су у илегални транзиту, на путу ка граници са Хрватском, преко које су требали да нелегално пређу и упуте се даље, ка Италији.

Притом, према стању у спису, окривљени је, у време предузимања противправних радњи, био млађе пунолетно лице, није познавао никог из групе, никада никог није превозио, не познаје територију ни људе на граници између Србије и Хрватске.

Стога, супротно ономе што се у жалби ТОК имплицира, правилни су закључци првостепеног суда да нема доказа на основу којих би се, ван сваке сумње, утврдило да је код овог окривљеног постојала свест да треба да преузме и превезе стране држављане који се илегално налазе на територији Републике Србије, односно умишљај управљен на илегални превоз страних држављана.

Притом, на правилност закључака првостепеног суда не може да утиче тумачење које се у жалби ТОК износи у вези садржине разговора које су окривљени ВВ и АА8 водили 30.08.2006.године у 15:33 и 16:02 часова - да конкретном приликом ВВ није први пут учествовао у превозу страних држављане, те да због тога што је свестан незаконитости тог деловања,

окривљеном АА8 говори да, док га чега, седне и попије пиће унутра, да не би седео у колима и изложио се опасности да буде затечен са страним држављанима. Такође, ни из чињенице да он учестало комуницира са окривљеним АА8, који га чега на поменутој бензинској пумпи на ауто-путу, се не може недвосмислено закључити да се не ради о пружању услуге пријатељу, већ о организованом илегалним пребацивању страних држављана преко државне границе у коме је окривљени ВВ само један у низу извршилаца.

На крају, суд мора да се током целог поступка руководи основним начелима која су наведена у одредбама закона који регулише вођење поступка, као и начелима из материјалноправног прописа који се примењује. Претпоставка невиности окривљеног је управо једно од тих начела, сходно ком наводи из оптужног акта који током поступка не буду са сигурношћу доказни, морају бити тумачени на начин који је повољнији за окривљеног, односно који иде у прилог његовој одбрани.

Стога је првостепени суд правилно поступио када је окривљене АА9 и ВВ, сходно члану 423 тачка 2 ЗКП, ослободио оптужбе да су извршили по једно кривично дело недозвољени прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 3 у вези става 2 КЗ.

Имајући у виду напред наведено, и остали наводи из жалби окривљеног АА1 и бранилаца окривљених су оцењени као неосновани.

Тако се у жалби браниоца окривљеног АА, адвоката АБ, првостепена пресуда неосновано побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о кривичној санкцији и одузимања имовинске користи. Наиме, овај окривљени је оглашен кривим због продуженог кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 3 у вези става 2 и члана 61 КЗ, при чему су противправне радње које је предузео описане у тачкама 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16 и 17 изреке пресуде, док су у образложењу дати јасни разлози везани за саме радње извршења предметног кривичног дела, постојање организоване групе, као и о томе на који начин је окривљени учествовао у извршењу кривичног дела и у чему се огледа његова улога.

Притом, првостепени суд није погрешно закључио да је овај окривљени, у временском периоду од почетка априла 2006. до краја новембра 2006. године организовао групу са циљем да, ради стицања добити, по унапред одређеним задацима и улогама, у дужем временском периоду, у међународним размерама, вршио више кривичних дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 3 КЗ, за које се може изрећи казна затвора од четири године или тежа, а чији су припадници, поред више НН лица са територије Хрватске и Албаније, постали и окривљени АА1, АА5, ББ6, ББ5, АА2, АА8, ББ4, ББ2, ББ, ББ3, ББ8, АА6, ББ1, АА4, АА7, ББ7, АА0, ББ9 и АА3, да је при том био свестан свог дела и хтео његово извршење, да је знао да дело забрањено и да је у оквиру делатности те групе већем броју лица која нису држављани тадашње СЦГ, омогућен недозвољен прелаз државне границе СЦГ, недозвољени боравак и транзит кроз исту, све у време, на месту и начин како је то описано у изреци пресуде под тачкама од 1 до 11 и од 13 до 17. Јер, супротно

жалбеним наводима, управо одбране окривљених АА5, АА2 и ББ2 у корелацији са материјалним доказима – транскриптима и налазом вештака, поуздано указују да је окривљени АА учествовао у предузимању наведених радњи и учинио продужено кр. дело из чл. 350 ст. 3 у вези ст. 2 и чл.61 КЗ.

Када је у питању одлука о казни, првостепени суд, по налажењу овог суда, исту није одмерио престрого, па чињенице да је исти неосуђиван и да је од инкриминисаног догађаја протекло 6 година, када се имају у виду бројне отежавајуће околности, не могу довести до другачије одлуке о казни. На крају, своју одлуку да окривљеног АА обавезе да на име имовинске користи уплати 20.700 евра, првостепени суд правилно образлаже тиме да је управо у његовој организација прокријумчарено 127 људи, да је за њихово нелегални пребацивање од НН ввб добијао новац, те да му је, од тог новца (пошто је плаћао своје сараднике и друге окривљене), по лицу остајало најмање између 160 и 170 еура, што у збиру даје наведени износ. Стога, закључци првостепеног суда у вези са наведеним нису произвољни.

Даље, и жалбе окривљеног АА1 и његовог браниоца АА1 адвоката АБ1 су оцењене као неосноване. Наиме, првостепени суд је утврдио да је окривљени АА1 због кривичног дела из члана 346 став 1 КЗ и члана 350 став 3 у вези става 2 КЗ, која је извршио у периоду април 2005. године до 21.05.2005.године, осуђен правоснажном пресудом Вишег суда у Београду – Посебно одељење КП.бр. 231/10 од 28.06.2010.године; да је, због радњи предузетих у периоду од 13.јун – 13.08.2006.године, осуђен за кривично дело из члана 350 став 3 у вези става 2 и члана 61 КЗ пресудом Вишег суда у Београду – Посебно одељење КП.бр. 2/07 од 25.12.2007.године; те да је због радњи предузетих у периоду почетак 2007. до краја априла 2007.године, осуђен за истоветно кривично дело правоснажном пресудом Вишег суда у Београду – Посебно одељење КП.бр. 23/07 од 10.10.2008.године; а да је у предметном кривичном поступку пред истом судском инстанцом оглашен кривим за истоветно кривично дело и радње предузете у периоду септембар – 13.октобар 2006.године, па је правилно закључио да се не може сматрати да постоји пресуђена ствар, пошто не постоји објективни идентитет између изреке ранијих правоснажних пресуда и изреке донете пресуде, јер се ради о различитом временском периоду извршења кривичних дела. Такође су неосновани жалбени наводи да је у конкретном случају евентуално реч о прекршају и да се у радњама окривљених не стичу обележја кривичног дела из члана 350 КЗ које им се ставља на терет, јер нема битног објективног обележја овог кривичног дела – државне границе, пошто је реч о административној граници са покрајином Косово и Метохија, која је, по Уставу Републике Србије, саставни део њене територије), с'обзиром да је у питању и нелегалан прелаза границе са Републиком Хрватском.

Такође, у жалби браниоца окривљеног АА0, адвоката АБ0, неосновано истиче да првостепени суд није потпуно утврдио чињенично стање у вези са тим да ли су 8 лица која су бесправно боравили на територији Србије страни држављани. Такође, првостепени суд је увидом у правоснажну пресуду Четвртог општинског суда у Београду К.бр. 1459/06 од 28.11.2006.године утврдио да је окривљени АА0 осуђиван за кривично дело из члана 350 став 3 у вези става 2 КЗ и радње предузете током августа месеца 2006. године, па је правилно нашао да не постоји пресуђена ствар, с обзиром да је у датом кривичном поступку

оглашен кривим због радњи предузетих 14. и 15.07.2006.године.

Даље, у жалби браниоца окривљеног ББ4, адв. БА4, се неосновано истиче да првостепени суд није определио ко су пасивни субјекти, као и да није утврдио да ли је овај окривљени знао да се уопште ради о страним држављанима, да ли је кретање тих лица у било ком тренутку било под забраном итд., а првостепени суд је, супротно жалбеним наводима, у образложењу пресуде дао разлоге због чега није прихватио његову одбрану дату током предметног кривичног поступка.

Нису основани ни наводи из жалбе браниоца окривљеног ББ1. Из образложења побијане пресуде се јасно виде појединачне радње извршења сваког од окривљених, а првостепени суд је поуздано утврдио да је и овај окривљени знао да учествује у илегалном транзиту више страних држављана и то тако што је својим возилом ишао испред друга два возила у којима су та лица била, не би ли окривљене АА2 и АА8 који су их превозили на време обавестио да на путу има полиције. На правилност закључака првостепеног суда у вези са том чињеницом није од утицаја околност да се нико од странаца није превозио у његовом аутомобилу и што он са њима није имао никакав непосредан контакт, јер то и нису предуслови за сазнање која се лица и због чега превозе. Поред тога, у жалби се неосновано наводи да је пресуда у односу на овог окривљеног донета на основу индиција и да није доказано да је његова радња – возња испред остала два возила, ради обавештавања о полицији, била апсолутно неопходна, без обзира што је окривљени АА2 и пре и после овог догађаја стране држављане превозио без "чистача".

Поред тога, ни жалбени наводи браниоца окривљеног ББ6, адвоката БА6 - да је чињенично стање погрешно утврђено и да са становишта материјалних прописа није примењен закон у контексту процесних правила, нису основани. Тако, у тој жалби се неосновано истиче да у побијаној пресуди није на одговарајући начин објашњено постојање пасивних субјеката дела, јер је првостепени суд, када је у питању окривљени ББ6, поуздано утврдио да су 12 НН лица, са чијим се превозом он доводи у везу, страни држављани, као и да је он знао да су питању страни држављани, при чему су транскрипти разговора и вештачење, на којима првостепени суд заснива своје чињеничне закључке, одговарајући докази за предметна чињенична утврђења.

Ни жалбени наводи браниоца окривљеног ББ5, адвоката БА5, нису основани. Првостепена пресуда није заснована на доказима на којима се, по одредбама ЗКП, не може засновати, јер је, супротно жалбеним наводима, постојала наредба истражног судије за слушање телефонске комуникације окривљених. Даље, управо се на основу доказа који су изведени може извести поуздан закључак да је окривљени ББ5 поступао на начин на који му је то стављено на терет и да је извршио кривично дело из члана 350 став 3 у вези става 2 и члана 61 КЗ, јер се у његовим радњама стичу сва субјективна и објективна обележја тог кривичног дела. Наиме, исто чини онај ко у намери себи или другом прибави какву корист, омогућава другом недозвољен прелаз границе и недозвољен боравак или транзит кроз Србију, а окривљени је, по претходном договору са окривљеним ББ6 својим возилом у два наврата требао да превезе четири лица од Новог Пазара – до наплатне рампе Шимановци, све у

циљу да се тим лицима омогући недозвољен прелаз границе. Током предметног поступка су изведени докази да 200 евра, који су одузети од ББ5 приликом хапшења, представљају имовинску корист прибављену извршењем дела, као и докази да је окривљени ББ5 предметне противправне радње предузео у оквиру групе, при чему је у побијаној пресуди у довољној мери описано које је конкретне радње предузео.

Такође, као неосновани су оцењени и наводи из жалбе браниоца окривљеног ББ8. Првостепена пресуда је правилно заснована на аудио записима и транскриптима снимљених телефонских разговора, који су сачињени у складу са тада важећим одредбама ЗКП, као и на вештачењу спорних гласова. Такође је поуздано утврђено да су лица која је окривљени ББ8 превозио страни држављани, као и да је код окривљеног постојала свест о тој одлучној чињеници, као и да су та лица у недозвољеном транзиту кроз Републику Србију, тако да су на адекватан начин утврђене и чињенице везане за директан умишљај, јер је имао свест о свим битним обележјима дела – знао је да је у конкретном случају у питању илегално пребацивање страних држављана преко државне границе, те да је један чланова групе која је за то организована и један од учесника у ланцу предметног илегалног пребацивања преко државне границе. На крају, у образложењу првостепене пресуде је, супротно жалбеним наводима, у довољној мери образложено на основу чега је закључено да је окривљени стекао имовинску корист од најмање 1.650 евра, а првостепени суд је одбрану окривљеног ценио и у вези са тим, при чему правилно није прихватио објашњење да је критичном приликом само обављао посао такси превозника за који је тражио накнаду.

Жалба браниоца окривљеног АА6, адв. АБ6 је такође неоснована, посебно што се иста превасходно односи на делове првостепене пресуде и чињенична утврђена првостепеног суда који се тичу окривљеног АА. Супротно тим жалбеним наводима, првостепени суд је до закључака изнетих у првостепеној пресуди на страни 53 - да је управо тај окривљени организатор ове групе, правилно дошао на основу снимљених телефонских разговора, као и налаза вештака ЕЕ.

У жалби браниоца окривљеног ББ9, адв. БА9 се неосновано наводи да је побијаном пресудом оптужба прекорачена, јер се из исте јасно види које је противправне активности окривљени предузео – већем броју лица је омогућио недозвољен прелазак границе СЦГ, као и недозвољен боравак и транзит кроз СЦГ, а у изреци пресуде су назначене чињенице и околности које чине обележје кривичног дела за оглашен кривим, као и да је то учинио у намери да себи или другом прибави корист. Такође, супротно наводима из жалбе, разлози пресуде нису противречни изреци, а у истој су наведени разлози о чињеницама које су предмет доказивања, као и о чињеницама релевантним за постојање умишљаја, а тиме и кривичног дела које му се ставља на терет. Поред тога, у образложењу је у довољној мери објашњено због чега првостепени суд налази да је део његове одбране у супротности са изведеним доказима (страна 65 пресуде). На крају, предметна пресуда по налажењу овог суда, није донета на основу погрешно утврђеног чињеничног стања, како се то неосновано у жалби истиче. Првостепени суд није погрешно утврдио да је окривљени био свестан свог дела и хтео његово извршење, односно да је поступао са директним умишљајем како

у односу на основно кривично дело, тако и у односу на квалификаторне околности (страна 93 пресуде), јер је знао да су лица која је 25.06.2006.године својим возилом превезао, недозвољено прешла границу, да су били у недозвољеном транзиту, као и да су повезана са илегалним преласком границе и транзитом, без обзира што та лица није превозио до друге границе, већ од Новог Пазара до Београда. На то указује чињеница да је по та лица дошао у шуму поред Новог Пазара (где су се иста скривала чекајући да буду превезена), што потврђује да је окривљени знао да превози стране држављане који се илегално налазе у Србији (страна 65 пресуде).

Такође, нису основани ни наводи из жалбе браниоца окривљеног АА2, адвоката АБ2. Наиме, супротно оном што се наводи у овој жалби, разлози пресуде нису противречни изреци када је у питању део образложења у коме се дају разлози да је окривљени АА2 предузео противправне радње описане у тачкама 10 и 11 изреке побијане пресуде као члан организоване групе (стране 51 и 54), чији су се чланови бавили илегалним превозом, смештајем и омогућавањем преласка границе албанским држављанима, а све у циљу стицања имовинске користи за себе и друге чланове групе, при чему околност да неки окривљени нису били упознати са целим поступком реализације плана и да нису били у директној вези са свим осталим члановима, не значи да нису били припадници групе, пошто је неспорно да су сви имали одређене етапне улоге у унапред уговореном плану у реализацији илегалног пребацивања страних држављана, јер им је несумњиво морало бити јасно да се то пребацивање може извршити само ако свако од њих предузме одређене радње у низу, потребне да се постигне коначни циљ. Такође, супротно жалбеним наводима, у побијаној пресуди су дати одговарајући разлози за свест о припадности групи и забрањености дела, као и да су пасивни субјекти били страни држављани. На крају, у првостепеној пресуди је правилно и у потпуности утврђено и чињенично стање везано за висину имовинске користи коју је АА2 обавезан да плати - 650 евра, а разлози у вези са тим су дати на странама 81 – 85 побијане пресуде.

Осим тога, нису основани ни наводи из жалбе браниоца окривљеног АА8, адвоката АБ8 - да је првостепена пресуда обухваћена битном повредом одредаба кривичног поступка јер је оптужба прекорачена и да постоји повреда члана 3 став 1 Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала кривичног закона, јер је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити. Такође, у предметној жалби се неосновано истиче да је изрека пресуде противречна сама себи а разлози пресуде противречни изреци и да иста фактички нема разлога у погледу времена извршења кривичног дела, временског периода у коме су поједини окривљени били ангажовани, унапред одређеним задацима и улогама. Наиме, када су у питању противправне радње за које је окривљени АА8 оглашен кривим, а које су описане под тачкама 11 и 12 изреке побијане пресуде, из образложења исте јасно произилази на основу којих доказа је првостепени суд закључио да су у питању страни држављани, одакле су та лица, од када се налазе на територији Републике Србије, да ли су у питању страни држављани, да ли су илегално прешли границу СЦГ итд, као и да је исти био свестан да се бави недозвољеним активностима и да то чини у саставу групе, односно да је предметне радње предузео са директним умишљајем.

Притом, околност да није био упознат са целом организацијом и да није био у директној вези са осталим члановима групе, и по оцени овог суда, не значи да није био припадник исте, јер је неспорно да су њени чланови имали одређене етапне улоге по унапред договореном плану о реализацији илегалног пребацивања страних држављана и да му је несумњиво морало бити јасно да се пребацивање може извршити само ако свако од њих преузме одређене радње у низу потребне да се постигне коначан циљ. Стога се у предметној жалби неосновано наводи да нема доказа да је окривљени АА8 предметно кривично дело учинио са директним умишљајем, односно да је знао да су СС и СС1 страни држављани и да су илегално пребачени на територију Србије, те да их вози да би били пребачени илегално на територију Хрватске.

Ни наводи из жалбе браниоца окривљеног ББЗ, адвоката БАЗ нису основани. По налажењу овог суда, у жалби се погрешно наводи да је првостепени суд, уз битне повреде одредаба кривичног поступка, прекорачио оптужбу и да је уз непотпуно и нетачно утврдио чињенично стање погрешно применивши кривични закон на штету окривљеног ББЗ. У конкретном случају, у односу на овог окривљеног, јесте било основа да се води кривични поступак за кривично дело из области организованог криминала, па је зато управо Посебно одељење Вишег суда у Београду и било надлежно. Такође, првостепена пресуда није заснована на доказу на коме се по одредбама ЗКП-а не може заснивати. Наиме, првостепени суд је правилно користио материјал који је настао спровођењем тајног надзора комуникације окривљених, за који је постојала одговарајућа наредба истражног судија, а првостепена пресуда је могла бити заснована на налазу и мишљењу судског вештака ЕЕ. Осим тога, током предметног кривичног поступка су изведени докази из којих произилази да је окривљени ББЗ предузео противправне радње описане у тачкама 5, 6, 7, 9 и 10 изреке побиијане пресуде, а у образложењу исте су дати разлози за чињеничне закључке првостепеног суда у вези са тим да је то учинио у оквиру организоване криминалне групе, по унапред утврђеном плану, ради прибављања противправне имовинске користи, при чему је у тим радњама учествовао у периоду од 09.06. до 29.06.2006.године, свестан да се циљ због кога је група и организована - омогућавање албанским држављанима да илегално прелазе границу СЦГ, може остварити само ако свако од чланова групе, па и он, предузму одређене радње у низу (страна 54 првостепене пресуде). Притом омогућавање страним држављанима да илегално пређу границу, је само једна од могућих радњи извршења кривичног дела из члана 350 КЗ, у које такође спадају и илегални транзит тих лица преко државне територије (који се и врши њиховим превозом од места до места на територији државе), као и омогућавање илегалног боравка тих лица на државног територији. Стога, за постојање предметног кривичног дела и није од превасходне важности посебно утврђивати када је и где тачно (у смислу места) извршен илегалан прелазак границе. Такође, околност да се сви чланови групе нису међусобно познавали, не потиरे постојање организоване групе, унапред припремљеног плана деловања, да је сваки члан имао своју улогу и задатак итд. С'обзиром на наведено, нису основани ни жалбени наводи да је првостепена пресуда донета на основу нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и да је повређен закон на штету окривљеног ББЗ, јер је доказано да је учествовао у чињењу кривичног дела за које га је првостепени суд огласио кривим. Поред свега тога, по оцени овог суда, и одлука о кривичној санкцији у односу на овог окривљеног је

правилно изречена, а првостепени суд је приликом одлучивања о казни правилно ценио и тежину његових поступака. На крају, првостепени суд је дао довољне разлоге када је у питању прибављена имовинска корист од 960 еура (страна 84 образложења), па су неосновани жалбени наводи да је приликом доношења те одлуке у односу на окривљеног ББЗ пошао од потпуно произвољних претпоставки.

Поред тога, ни наводи из жалбе браниоца окривљеног ББ адвоката БА, нису основани. У образложењу побијане пресуде су дати јасни, конкретни и детаљни разлози на основу којих се дошло до закључка да је овај окривљени дана 09.06. и 11.06.2006.године, са НН лицем, преузео 18 страних држављана и превезао их од Новог Пазара до места Кузмину (тачке 5 и 6 изреке пресуде). Поред тога, на несумњив начин је утврђено да је окривљени дана 25.06.2006.године превозио два страна држављана, за које је каснијом контролом утврђено да су држављани Албаније, као и да је био свестан да тога. На крају, када је у питању казна затвора на коју је осуђен, првостепени суд је на страни окривљеног, правилно као олакшавајуће околности ценио да није осуђиван, да је отац троје малолетне деце и да му двоје деце болује од астме, при чему је тим околностима, супротно наводима из жалбе, дао правилан значај. Стога су чињенице да је једини хранилац породице, да нема стални посао ни имовине, да прима само минималац од 11.000 динара, да живи на политички нестабилном простору - КиМ, да се покајао због онога што је учинио, да је од дела прошло скоро 7 година и да је у међувремену успостављен безвизни режим и за држављане Албаније, без битнијег утицаја на одлуку о казни.

Даље, нису основани ни наводи из жалбе браниоца окривљених АА3 и АА4, адвоката АБ34. По налажењу овог суда, неосновано се у тој жалби наводи да је изрека пресуде неразумљива и да је тиме учињена битна повреда одредаба ЗКП. Такође се неосновано наводи да је на главном претресу првостепени суд повредио право одбране, јер није прихватио предлоге да се изведу одређени докази, као и да је чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено и да је то допринело да првостепени суд у конкретном случају донесе погрешну одлуку. Наиме, током предметног кривичног поступка је утврђено да су АА3 и АА4 предузели противправне радње описане у тачки 17 изреке побијане пресуде. Тако, из изведених доказа произилази да су окривљени АА1, АА и НН лице 11.10.2006.године пребацили дванаест страних држављана на подручје Општине Бујановац, да су исте 12.10.2006.године окривљени АА1 и његов сарадник НН у вечерњим сатима, након постигнутог договора, предали окривљеном АА7 - возачу аутобуса који саобраћаја на релацији Скопље-Београд, да их је исти превезао до Београда, где их је 13.10.2006.године на договореном месту - испред "Хитне помоћи" на ауто-путу, преузео окривљени ББ8, при чему је шест страних држављана сместио у своје возило марке " _ ", регистарских ознака _ , а осталих шест страних држављана је окривљени АА3 сместио у своје путничко возило марке " _ ", регистарских ознака _ , док је окривљени АА4 својим возилом марке " _ ", регистарских ознака _ ишао испред њих са задатком да их обавештава да ли има полиције на путу. Али, на ауто-путу у правцу Шида, у близини скретања за Сремску Митровицу, је дошло до квара на возилу окривљеног ББ8, па су страни држављани прешли у возило окривљеног АА4. Све то је учињено у намери да се страни држављани предају окривљеном АА6 да би их пребацио у Хрватску, а са којим се о томе путем мобилног телефона претходно договарао окривљени ББ8,

с тим што су спречени од стране припадника СБПОК-а 13.10.2006.године, који су их зауставили око 6:30 сати на ауто-путу код наплатне рампе Адашевци. Притом, првостепени суд је на страни 90 побијане пресуде дао разлоге због чега је поклатио веру сведоцима албанским држављанима који су затечени у возилима окривљених АА3 и АА4, а на страни 91 је образложио због чега није прихватио примедбе браниоца које се односе на стручност лица које је, у својству преводиоца, присуствовало испитивању тих албанских држављана, а те разлоге прихвата и овај суд. Поред тога, када је у питању одлука о кривичној санкцији, првостепени суд је, супротно оном што се наводи у жалби, имао у виду породичне и личне прилике окривљених, да окривљени АА3 није осуђиван, а да окривљени АА4 јесте због кривичних дела из области саобраћаја и изнуде, као и да му је малолетно дете додељено на бригу и старање. На крају, нису основани ни жалбени наводи којима се, кроз опис и анализу такси делатности, пледира да окривљени у конкретном случају нису прибавили противправну имовинску корист, као ни тврдње да су били у "неотклоњивој правној заблуди", јер су били свесни да раде нешто недозвољено и вољно су се упустили у незаконите радње, за које су "ангажовани" од стране свог колеге таксисте окривљеног ББ8, што све указује да је код њих постојао умишљај и да су хтели извршење дела.

По налажењу овог суда нису основани жалбени наводи браниоца окривљених АА5, АА6 и АА7, адвоката АБ567 да је у првостепеној пресуди садржана битна повреда због тога што изрека пресуде није неразумљива, има ваљане разлоге о одлучним чињеницама, а разлози пресуде којима суд оцењује доказе нису противречни стању у спису. Самим тим нису основани ни жалбени наводи да су погрешни разлози довели до погрешне примене материјалног закона и да се због тога утврђене одлучне чињенице (из којих суд правилно извлачи закључке о постојању кривичних дела и кривице окривљених) не могу прихватити као правилне. Наиме, првостепеном пресудом је окривљени АА5 правилно оглашен кривим због противправних радњи описаних у тачкама 1, 7, 9 и 10 изреке, окривљени АА6 због противправних радњи описаних у тачкама 14, 15, 16 и 17, а окривљени АА7 због противправне радње описане у тачки 17, пошто је током предметног кривичног поступка утврђено да су одређеном броју страних држављана омогућили недозвољени прелаз границе СЦГ, као и недозвољени боравак или транзит кроз СЦГ. Притом су знали да се ради о лицима која су недозвољено прешла границу Србије и били у недозвољеном транзиту, а у току поступка је утврђено да се ради о држављанима Албаније. Такође, првостепени суд је правилно одмерио имовинске користи, као и казне на које је осудио именоване окривљене.

Такође, ни наводи из жалбе браниоца окривљеног ББ2, адвоката БА2, нису основани. У току предметног кривичног поступка је доказано да је окривљени ББ2 био члан организоване групе, да је био свестан начина њеног постојање и деловања, као и своје улоге у тој групи, али и тога да је постизање коначног циља могуће само предузимањем свих радњи у низу. Притом, чињеница да није био у непосредном контакту са свим члановима групе, не искључује његово сазнање и свест о постојању организације, при чему, с'обзиром на његов хијерархијски ранг у оквиру саме групе, није ни морао да зна колико је још лица укључено, нити да их све упозна. Такође је на поуздан начин утврђен број страних држављана којима је окривљени наводно омогућио

илегалан боравак на територији СЦГ, као и да је за то прибавио корист од 680 евра.

На крају, као неоснована је оцењена и жалба браниоца окривљеног ББ7, адвоката БА7, која је изјављена због одлуке о кривичној санкцији, јер је првостепени и када је у питању овај окривљени, правилно и у потпуности оценио све околности из члана 54 КЗ и правилно му одмерио казну затвора на коју га је осудио, па његово коректно држање током поступка, као и признање и изражено кајање, не би довели до другачије одлуке по том питању, као ни чињенице да је дело извршено 2006. године, да је у раној младости остао без оца и да је одрастао у тешким условима, да се издржава сопственим радом и да има вереницу са којом очекује брак, које, по оцени овог суда не представљају нарочито олакшавајуће околности. Такође, првостепени суд је ранију осуђиваност овог окривљеног правилно ценио као отежавајућу околност.

Апелациони суд у Београду је приликом одлучивања анализирао и ценио и остале наводе и тврдње из изјављених жалби, али их није посебно излагао и образлагао, јер нису од утицаја да одлука у овој кривичноправној ствари буде другачија.

Због свега напред наведеног, Апелациони суд у Београду је, на основу чланова 457 и 459 ЗКП, одлучио као у изреци.

Записничар-судијски помоћник
Жак Павловић

Председник већа-судија
Зоран Савић